

Pionerberetning.

1.09.96.

Vi er blitt oppfordret til å fortelle hvordan den første av vår slekt ble medlem av Jesus Kristi kirke av siste dagers hellige. I min slekt er det meg Arne Eddy Jørgensen.

Hvordan ble jeg medlem? Jo, ved at jeg ble overbevist om at Gud fantes. Ved at denne kirken viste meg hvordan jeg kunne komme i kontakt med Gud og på egen hånd overbevise meg om at han fantes. Etter mitt eget syn er det den eneste måten. Bibelen og Mormons bok kunne ikke alene overbevise meg om hans eksistens. Til å begynne med avviste jeg begge bøkene som usanne.

Men takket være at 2 kvinnlige misjonærer prøvde en siste gang, ved å sende meg en musikk kassett, som rørte sterkt ved mine lengsler etter Gud, besluttet jeg å undersøke mer grundig. Misjonærene underviste meg og igjennom bønn, studium, etterlevelse og lengsel etter å vite begynte jeg å føle ånden, den varme følelsen. Skjønt da visste ikke jeg at disse nye følelsene og opplevelsene var ånden. Det tok en del tid før jeg aksepterte dem som det.

Hmm. Jeg husker fortsatt misjonærenes lille smil da de spurte meg om hva jeg følte, første gangen etter at vi hadde knelt sammen i bønn. Litt usikker svarte jeg at jeg følte meg varm under bønnen. Og da kom det litt fornøyde smilet. Nå skjønner jeg hvorfor!

Beskrivelsene av den hellige ånd er sterkere i Bibelen og i Mormons bok enn det jeg selv følte så det var ikke noen umiddelbar igjenkjennelse. Men en gang da jeg spontant inne i meg sa "Gud være lovet" Brant det kraftig til i mitt bryst og undrende igjenta jeg dette og det brant til igjen. Flere ganger skjedde dette og jeg måtte innrømme for meg selv at det er noe som reagerer der inne. Reagerer intelligent! Dette noe var ikke meg, for alt dette var noe nytt for meg. Dette noe, måtte være Gud som sa ifra om at han var der. Spratt jeg opp og skrek hurra? Skrek jeg ut ja Gud finnes? Huket jeg tak i noen i vill glede for å fortelle om Gud? Denne enorme sensasjonen! For en enorm sensasjon er det jo egentlig i et samfunn hvor hovedimpulsen er at man kan ikke vite at Gud finnes. Nei, jeg gjorde ikke det. Jeg var fortsatt rolig og visste ikke helt hva jeg skulle gjøre med dette. Men jeg husker jeg tenkte at dette var en smart måte å overbevise meg om hans væren, jeg kunne ikke ha tenkt det ut selv. Hadde jo lenge ønsket ett tegn fra ham, men hadde forestilt meg noe langt mer kraftig.

Det tok fortsatt noe tid før jeg ble medlem. Idag er jeg takknemlig for Gud, min nåværende hustru gir også uttrykk for denne takknemligheten, ja endog i sterkere grad enn meg. Vi er begge konvertitter. Det vil si hun ble medlem etter at hun ble gift med meg. Det er langt mer jeg gjerne vil ha fortalt om, men plassen tilater det ikke. Jeg ville gjerne ha berettet noe om den tid og det samfunn jeg er født inn i. Dette at ikke i noe annen tid har denne lille mann hatt større trygghet, matriell velferd, og frihet for tanken og talen. Ikke i noen annen tid har den lille mann vært så velutdannet og kunnskapsrik som nå. Men mitt i all kunnskapsflommen så har det vel neppe vært lettere å bli overbevist om at Gud kun er et fantasi produkt. Men siden 70-tallet har det vært enn voksende motbevegelse, en lengsel etter det åndlige, etter Gud. Idag er det et virvar av åndlige retninger. Folk lengter. Og det gjorde jeg også. Jeg lengtet etter å finne Gud. Det er en sang som inneholder følgende tekst. "Synes meg veien trang er det dog all min sang nærmere deg, min Gud, nærmere deg". Det beskriver mine følelser den gang jeg ble medlem og fortsatt idag. Lengselen er der.

RANDI AUSTENAA´ S PIONERHISTORIE.

Mitt første møte med mormonismen var en vitsetegning: En mann danset med to damer, det kaltes mormondans. Mitt andre møte var da en kollega fortalte at hun hadde sluttet å røyke, kastet hele pakken i søppelsjakten. Kaffen gikk samme vei, teen også.

Hun gav det ikke bort, da ville jo noen andre bli forgiftet, som hun sa.

Jeg visste godt at alt dette var sunt og riktig,-var godt opplært av mine foreldre.

Hun inviterte meg hjem til seg. Der traff jeg mange misjonærer. Vi lekte "Ta den ring og la den vandre." Disse var alvorlige og ikke til å flørte med. Dessuten var de 20 år og jeg var 25. De fortalte ingenting, men jeg følte sterkt og tydelig at slike venner ville min mor at jeg skulle ha. Min mor døde da jeg var 23 år.

Min kollega hentet meg til Kirken en søndag,jeg bodde ikke så langt borte. Hun inviterte meg til sin egen dåp. Jeg gikk fordi hun ikke skulle føle seg så alene. På vei til dåpsrommet, passerte jeg en misjonær og jeg tenkte at jeg aldri kunne leve opp til hans ideal.Dåpshandlingen var ok, rolig og behagelig. Hun og ledsageren kom innom meg i min nye jobb hos Einar Mortensen a/s. Jeg hadde før jobbet 3 måneder på Gaustad sinnsykehus, som praktikant på arbeidsstuen. Og Ingebjørg Aamodt jobbet på en av avdelingene.Hun fulgte ofte pasientene ned til arbeidsstuen. Slik møttes vi.

Jeg fikk en brosjyre av Ingebjørg og Betty Scharp om Joseph Smith. Jeg trodde hvert ord i den.Leste trosatiklene også,og ønsket at de var sanne.Jeg likte ikke så godt den om å tale med tunger,men visste at det stod noe om det i Bibelen. Men så fortalte de meg betydningen, og da var det ok. Jeg skjønnte at dette budskapet var en verdenssensasjon. Rart at ikke alle visste om det? Senere spurte en klassevenninne om jeg kunne komme ned til København og overta jobben og hybelen hennes mens hun gikk faglærerklassen i vev på Statens Kv. Industriskole 1.5 år.

Dette gjorde jeg og ble der i 3 år. Da jeg kom hjem, var jeg utdannet teknisk assistent på beregnerlinjen. Og hadde nå lært å stå mer på egne ben.

Den 25. oktober 1969 giftet jeg meg med Magne Austenaa. I februar 1970 ringte to misjonærer på døren nede.De hadde lenge følt de skulle prøve å komme inn i den høyblokken på 13 etasjer i Askergt.4. Da de ringte på vår dør og spurte om vi var interessert i gamle skrifter og om vi hadde hørt om Dødehavsrullene,så inviterte Magne dem inn.Søndagen etter stod han i pen dress og spurte om jeg hadde noe imot at han gikk i Kirken her borte. Det samme gjentok seg neste søndag. Den tredje gangen misjonærene kom, så spurte de etter meg. Det ble jeg veldig glad for. Den ene het eldste Johansen og hadde norske foreldre fra Drammen, og den andre het Michael Ahlander fra Provo.

Vi lærte veldig mye fint. Det jeg husker best, var tiendeloven. Jeg ville betale tiende med en gang. Hvem ville rane fra Herren? Hvem ville ikke oppleve himmelens sluser? Eller økonomisk trygghet? Så kom vi til visdomsordet. Jeg tror guttene fastet i to dager for at Magne skulle sluytte å røyke. Sluttet gjorde han, ihvertfall. Noe som forbauset meg var at de spurte om tillatelse til å holde bønn. De spurte også Magne om han ville, men hnei. Da begynte jeg å øve meg slik som misjonærene bad,knelte ned i mitt lønnkammer.Og jeg ble fylt med en veldig god følelse og stor glede. Og jeg visste det var sant at Gud lever.

En dag fortalte de om en levende profet, og viste oss et bolde av ham. Jeg så på eldste Johansen at David O. McKay var en profet.

En dag kom Ingebjørg Aamodt på besøk.Hun fikk oss alle til å knele ned å be. Endelig begynte vi å bli klare for dåpen. Dåpen var deilig. Har aldri følt meg så våt og så ren. Mitt sinn var som en tom stue fylt av lys. Ingen frykt, bare trygghet. Vi ble døpt sammen med Ingrid Bonde den30.mai 1970.

Dette er historien om hvordan Lill Yvonne og Oddvar Forsberg ble medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Høsten 1971 sluttet Oddvar i sin stilling som salgssjef og opprettet sitt eget import- og markedsføringsfirma. Vi hadde på denne tid to barn, Ingunn Jeanette og Øyvind André, på henholdsvis 7 og 8 år. På søndager gikk våre to barn på søndagsskole i en eller annen menighet som vi ikke kjente så mye til. På grunn av spørsmål som våre barn stilte vedrørende Gud, snakket vi om dette, og bestemte oss for å undersøke forskjellige trossamfunn med tanke om at vi kanskje skulle begynne å ta vår tro på Gud noe mer alvorlig. Vi hadde begge tidligere vært med i kristne menigheter mens vi var ungdom, henholdsvis Metodistkirken og Den Lutherske Frikirke i Oslo, vi var nå henholdsvis 31 og 36 år.

En kveld samtalte vi igjen om dette tema, og vi bestemte oss der og da for å følge Jesus Kristus. Derfor tok vi kontakt med Frikirken i Fredrikstad hvor vi ble meget godt mottatt, og deltok på noen møter der.

Sist i oktober sitter vi sent en kveld i vår seng og snakker sammen, da jeg følte at det var noen i rommet. Jeg spurte Yvonne om hun hadde hatt soveværelsedøren åpen på kvelden, idet jeg trodde ubudne gjester var kommet inn. Etter å ha sjekket de øvrige rom satte jeg meg igjen i sengen og sa høyt: «Hvis det er noen her, så kom frem!»

Stor var min forbauselse da min bestemor, mor til min far, viste seg ved forenden av sengen. Bestemor, som så mange ganger i min oppveksttid hadde snakket med meg om Jesus Kristus og evangeliet, og som døde når jeg var 12 år, sto her foran meg i hvite klær. Da hun forsto at jeg ble litt «redd» (jeg følte nakkehårene reiste seg), sa hun «*Vær ikke redd, Oddvar, det er meg og jeg har et budskap til deg.*»

Idet hun sa dette følte jeg fred og ro. Så fortsatte hun: *Det vil komme to unge menn til deg, vel kledd, og de har et viktig budskap til deg, viktig for deg og for meg.*» Og så beskrev hun disse unge menns kledning, deres sko osv. Hun gjentok sitt budskap tre ganger - og så ble hun borte.

Jeg satt stille, følte en gjennomtrengende fred inni meg. Det hadde vært en utrolig hendelse... Så registrerte jeg at Yvonne snakket til meg og sa at hun trodde jeg hadde snakket med noen. Jeg forklarte da for min hustru hva som hadde skjedd og etter kort tid sovnet jeg.

Ca. en måned etter, sist i november ringte det på døren, jeg åpnet, og der sto det et par unge menn i dress og kappe og snakket noe om Gud og religion. Jeg sa at «nei takk, jeg er ikke interessert», og la merke til at de så undrende på hverandre. Jeg lukket så døren og skulle til å gå opp i stuen, da jeg liksom hørte min bestemors stemme som fra et lydbånd inni meg; «det skal komme to unge menn, vel kledd...» Jeg løp så ut for å se etter disse unge menn som nettopp hadde gått, og ropte etter de. Det var kaldt ute og jeg sa at de kunne komme inn å varme seg litt. De kom inn i hallen og sa «Vi visste det...» «Hva var det dere visste», sa jeg, men nei de skulle fortelle det en annen gang.

Disse to unge misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, het Eldste Brent L. Griegg og Eldste Winder, fra henholdsvis Boise, Idaho og Los Angeles, USA. De besøkte oss hver eneste kveld bortsett fra en eneste kveld, fra 29. november og til julaften! Vi kunne føle en atmosfære av fred når de var hos oss og som forble i vårt hjem når de gikk.

Etter mye og tålmodig undervisning av disse og to andre misjonærer som avløste dem etter jul, mottok jeg første uke i mars 1972 en åpenbaring fra Herren om Mormons Boks og denne Kirkes sannhet. Det var som å stå badet i lys, og min hustru, Yvonne kunne se på mitt ytre at jeg hadde mottatt svar fra Gud. Vi besluttet å la oss døpe, hvilket ble gjort ca. en uke senere, samme dag som Eldste Griegg ble avløst fra sin misjon og skulle besøke sin bror som tjente sin misjon i Tyskland.

Tordis Stafne, f.
11.5. 1928

En vinterkveld i 1960 fikk jeg besøk av to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg følte med en gang at dette var noe jeg hadde ventet på. Jeg hadde ofte fundert på hva som var riktig og hva som var galt, jeg hadde ikke noe fotfeste for min tro. Jeg var den første i min familie som ble medlem av vår kirke.

Vanskeligheten fikk jeg med min mor. Hun sa: "Hvis du døper deg og går over til en annen religion enn vi har lært deg, så ikke fortell meg det." Jeg tok meg tid til å studere og lese Kirkens bøker, og misjonærene var min hjelp og støtte. Den 11. mai 1960 ble jeg døpt. Jeg husker det som det var i dag. Jeg fikk mange fine og lærerike stunder med mor og far, og de respekterte mitt valg.

Jeg har fått arbeide i Kirken med Primær-barna, som ga meg utrolig mye visdom og kjærlighet til evangeliet. Jeg arbeidet også i Kvinneforeningen, som har gitt meg mange omsorgsfulle og trofaste venner. Jeg har fått oppleve sorg og glede, men med troen og evangeliet i mitt hjerte og mine tanker har jeg alltid fått hjelp til å ha mer forståelse for min familie og min omgangskrets. Jeg har fått kraft til å la det gode seire i mitt livsløp. Jeg har lært meg at det ikke er det jeg sier, som er vesentlig, men det er hva jeg gjør.

Jeg er glad for at vi har en profet som leder oss i dag. Med den usikkerheten vi hører om og ser omkring oss i verden i dag, er det godt å føle seg sikker i tro og gjerning.

Oslo, 29. august 1996

Tordis Stafne (sign.)

NORUNN KLETTUM - OSLO 1 WARD FORTELLER

På vårparten i 1960 var jeg en ung mor på 25 år som var gift og hadde 3 små gutter. Vidar 6 år, Frode 2 år og Dag 9 måneder gammel. Min mann Gunnar Martinsen arbeidet som konsulent i Oslo Ligningskontor. Jeg følte ansvaret tungt og var alltid redd for at jeg ikke kunne gi mine den omsorg og kjærlighet de skulle ha.

Av natur var jeg veldig søkende og hadde stor glede i å utvide mine kunnskaper på forskjellige måter. Jeg var ateist og mente at religion var for de som ikke turde innse at livet var slutt med døden. Jeg hadde satt meg inn i mange forskjellige religioner av ren intellektuell interesse.

Jeg hadde en søster Øivor Branting som hadde latt seg døpe som mormon for noen måneder siden. Hun hadde aldri nevnt noe om hva det var eller hva de trodde på. (Hun gikk etter 10 år ut av kirken og sluttet seg til Jehovas Vitner). En dag ringte det på døren og to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige sto utenfor. Jeg tenkte at jeg skulle undersøke litt om hva det kirkesamfunnet sto for og avtalte at de skulle komme igjen når Gunnar var hjemme. Slik begynte vår undervisning i kirkens tro og lære. Vi fikk begge alle leksjonene sammen og etter 4 - 5 leksjoner fikk vi en Mormons Bok. Gunnar var ikke interessert i å lese den, men jeg begynte å lese og ble mer og mer grepet av boken. Kunne den være sann? Kunne det være en Gud til? Kunne Jesus Kristus være mer enn et menneske? Kunne Joseph Smith være en profet? Kunne det være mulig å ha kontakt med en himmelsk Gud, som var vår Fader, for å få hjelp, støtte og veiledning til å gjøre de riktige tingene?

Om så var tilfelle, kunne jeg som alltid hadde stått fram som en ateist, inrømme at jeg nå tilhørte det jeg kalte for «svake mennesker» og hadde en tro?

Det var en for meg vanskelig tid hvor jeg hadde det svært stormfullt innvendig og hvor jeg ikke fant glede i de samme ting som før hadde vært en avkobling for meg. Blant annet hadde jeg hver onsdag hvor det kom nye ukeblader den vanen at jeg kjøpte blader og noe godt å spise og brukte den tiden de to minste sov midt på dagen til å ha en hyggestund. Jeg husker at jeg en onsdag hadde satt meg ned med bladene, men fant ingen glede i det og kastet de bortover gulvet i raseri og sa høyt: «Skal denne gleden tas fra meg også nå da.»

I september flyttet vi i en ny leilighet på Oppsal, men i alt flytteståket fortsatte jeg å lese i Mormons Bok. En dag jeg hadde lest ferdig boken tenkte jeg på utfordringen om å «spørre Gud». Og nesten før jeg hadde fått tenkt det igjennom fant jeg meg selv på kne og i bønn til en Gud som jeg ikke engang var sikker på fantes. Den opplevelsen glemmer jeg aldri. Jeg ble så sikker på sannheten i denne troen som om en stemme skulle ha fortalt det til mitt indre.

Jeg ble varm og stille; det fantes en Gud til, det var hjelp å få, Mormons Bok var sann, Joseph Smith var en Guds profet! **JEG TRODDE!!**

På grunn av flyttingen hadde vi ikke hatt besøk av misjonærer på en tid, men en dag ringte det på døren igjen og der sto to ukjente misjonærer som hadde oss i sitt distrikt nå. Jeg ba dem inn og det første jeg sa til dem var: «Jeg vil bli døpt!» De så veldig overrasket ut, men så viste de veldig glede. Jeg ble døpt 27 januar 1961.

Senere viste det seg at mine foreldre Nora Marie og Johannes Klettum var blitt døpt i september 1960. Min far forlot kirken etter ca. 10 år, men min mor var medlem til hun døde i 1968. Hun var mye syk og var ikke så aktiv i kirken, men jeg vet at hun hadde troen på Gud og Jesus Kristus helt til hun døde.

Hva har så denne troen betydd for meg i livet?

Det er ikke lett å leve i vår verden. Vi har ikke de samme utfordringene og prøvelsene som folk i den første pionertiden hadde, men jeg har ofte tenkt at kanskje vår tids utfordringer og prøvelse kan være vell så vanskelig. Jeg tenker på den kulde og egoisme som er så tydelig i vår tid. Vi kan møte latterliggjørelse i våre anstrengelser i å holde oss moralsk rene. Jeg ble skilt i 1979 og jeg har av min lege blitt anbefalt å ta en samboer, for «det er ikke sunt å leve alene». Jeg har i selskap blitt gjort narr av for at jeg ikke drikker alkohol. Jeg har i arbeidslivet blitt forklart hvorfor det er fornuftig og riktig å ta seg betalt med «svarte penger». (Få betalt uten at det blir oppgitt som inntekt, av skattemessige fordeler.) Det å betale etn ærlig tiende blir sett på som tåpelig og uakseptabelt hvis du har lite penger å leve for. Vi møter eksempler for den «nye livsstil» i TV og presse, med erklæring om at hvis du ikke aksepterer dette er du fordømmende, intolerant og menneskefiendtlig. Promiskuitet og homoseksualitet florerer og blir betraktet som godt og riktig. Opplæring i seksuallivet begynner i småskolen og du skal være sterk for å ta dine barn ut av denne undervisningen. I vår tids samfunn kjemper vi mot ondskapens hær i mange små situasjoner i livet. Det kan til tider trette oss ut, alle disse små «stridene», men jeg håper å beholde troen på min himmelske Fader og på min Frelser til den dagen jeg er ferdig med min tid her på jorden.

Min pionerhistorie

Av Josstein Rossby, Moss ward

Den 9. mai 1970 er en spesiell dag i mitt liv. Denne vårlørdagen gikk jeg ned i vannet i et svømmebasseng i verdens nordligste by - Hammerfest, og ble ved dåp innlemmet i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg hadde ikke noen enkel vei frem til denne dagen. På denne tiden hadde jeg bodd i Alta i fem år. Der jobbet jeg som trafikkassistent i SAS. Jeg fikk etterhvert en god kamerat, Aasmund Johansen, som jeg var ganske mye sammen med på fritiden.

I begynnelsen av 1969 ble vi to utsatt for en dramatisk hendelse - et knivstikkerdrama, som førte til at vi ble fraktet til sykehuset i Tromsø med helikopter. Aasmund berget såvidt livet, mens jeg fikk kuttet en av hovednervene i høyrearmen og ble sykemeldt i over ett år.

Etter tre uker ble vi utskrevet fra sykehuset, og jeg ble i Tromsø og fikk behandlinger, mens Aasmund reiste til Oslo og søkte legehjelp der. Han oppsøkte en familie som han kjente fra før. Det han ikke visste var at de var blitt medlemmer av Kirken, og etter tre uker ble han selv døpt.

Da Aasmund kom tilbake til Alta, følte han seg ensom som eneste medlem av Kirken. Han tok kontakt med misjonspresidenten, som gikk med på at misjonærene i Hammerfest skulle veksle mellom å virke der i byen og i Alta, der de bodde hos Aasmund. Jeg kom midt oppi dette, og hadde snart gjennomgått alle misjonærdiskusjonene. Jeg trodde på læresetningene og hadde nok et slags vitnesbyrd, men nølte med å gå til det drastiske skritt å bli medlem. Jeg husker at jeg ikke følte meg trygg på at dette skulle vare, så jeg ville vente med dåpen til jeg var sikrere på at jeg ikke kom til å forlate Kirken etter en stund.

Til slutt var alt klart. Dåpsdagen ble fastsatt til en lørdag. Jeg skulle jobbe natt til lørdagen, men hadde fri på søndag. Fredag var jeg til dåpsintervju. I mellomtiden hadde jeg fått kalde føtter, og hadde faktisk gått med på å ta dagvakt på søndag for en kollega som hadde tenkt seg bort. Jeg regnet med at dette ville sette en stopper for planene. Men da regnet jeg ikke med Aasmund.

Han tilbød seg å kjøre meg tilbake til Alta lørdag kveld, og da kunne jeg ikke finne noen flere unnskyldninger for å utsette dåpen. Lørdag morgen gikk derfor den lange turen til Hammerfest, der dåpen ble gjennomført. Og som Aasmund hadde lovet, kjørte han meg tilbake om kvelden. Begge overnattet i Alta, og om morgenen dro han tilbake til byen for å rekke møtene i Kirken, mens jeg måtte gå på jobb.

Jeg har ennå ikke fått noen av min familie med meg i Kirken, men mine søstre og svogere har nok lettere for å godta mitt standpunkt nå enn den gangen for snart 27 år siden. Mitt vitnesbyrd har også vokst gjennom årene, til tross for - eller kanskje nettopp på grunn av - de mange prøvelser jeg har vært utsatt for. Jeg har mye å takke min venn Aasmund Johansen for. Uten hans omsorg og innsats er det ikke sikkert at jeg hadde vært medlem av Guds sanne kirke i dag.

MIN PIONERHISTORIE

Av: Per Øyvind Moen

Jeg ble født 28. november 1966. Mine foreldre heter Inger og Kåre Moen, og jeg har en søster som er ni og et halvt år eldre enn meg. Min familie har ikke vært spesielt religiøs "anlagt", men min tante, Ingrid, som bodde i etasjen over oss var organist i Metodistkirken. Senere har jeg funnet ut at mine forfedre på farssiden var sterkt engasjert i Misjonskirken. Jeg ble derfor som liten døpt i Metodistkirken. Vi manglet ingenting da jeg vokste opp, jeg fikk dekket både fysiske og psykiske behov på en god måte. Etter noen få år på Søndagsskolen forsvant min interesse for religion, men det jeg hadde lært om Kristus glemte jeg aldri, det ble bare liggende lenger bak i bevisstheten.

Ungdomsårene var vel som de fleste ungdommer opplever det, med både gode og dårlige erfaringer etter som årene gikk.

I 1987 ble et par av mine kamerater interessert i Nostradamus spådommer, og interessen for dette ført oss inn på religion, og gjorde oss mer nysgjerrige på hva forskjellige kirkesamfunn underviste om emner som falt innunder det vi hadde lest om i Nostradamus' spådommer.

En av kameratene mine, Jare Aasland, hadde da truffet og pratet med to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Han hadde også fått Mormons Bok. Denne boka tok vi med oss til et møte vi var på hos Syvendedagers Adventistene for å høre hva en av lederne der mente om den. Vi fikk som svar at han aldri hadde leste den men at "de derre mormonerne hadde liksom svarene på alt de". Dette vekket min interesse og Jarle fortalte meg om sine opplevelser og hva misjonærene hadde fortalt ham. Da jeg noen dager senere møtte misjonærene på gaten inviterte jeg dem hjem for at de kunne undervise meg.

Etter at de hadde vært hos meg et par ganger følte jeg at jeg måtte få bekreftet at Vår Himmelske Fader og Jesus Kristus virkelig eksisterte. Jeg gjorde som misjonærene hadde fortalt meg, jeg ba til Vår Himmelske Fader om svar. Den kvelden hadde jeg min første åndelige opplevelse.

Etter dette følte jeg at jeg kunne akseptere det budskapet misjonærene kom med og det som sto i Mormons Bok. Nå hadde jeg et problem. Jeg følte at evangeliet og Kirken var sann, men visste ikke om jeg var villig eller istand til å etterleve det jeg lærte. Men etter tre avlyste dåpsmøter ble jeg endelig døpt den 19. mars 1988. Mitt nye liv begynte.

Min familie og venner aksepterte raskt min nye livssituasjon, de var høflig interessert i hva Kriken var for noe, men ennå har ingen vært så interessert at de har villet la seg undervise.

Jeg følte meg rasket velkommen i Kirken, og hadde ikke noen problemer med å bli en del av fellesskapet. Nå hjalp det sikkert at jeg etter bare noen få uker ble kjent med hun som nå er min hustru. Hun het da Janett Evensen og størstedelen av hennes familie er medlemmer av Kirken. På den måten fikk jeg et stort nettverk rundt meg som hjalp meg videre i min nye situasjon.

Jeg har nå vært medlem av Kirken i snart ni år. Jeg ble viet til min Janett i Stockholm Tempel 2. november 1990. Jeg har lært mye siden jeg ble medlem. Kirken og evangeliet har hjulpet meg å bli et bedre menneske, og til å følge meg tryggere i en utrygg verden.

Jeg vet at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den eneste sanne kirke på jorden.

Jeg vet at Kristus lever,

og jeg er evig takknemlig for at jeg fikk muligheten til å bli en del av dette verk.

ARNE KJETIL ANDERSENS PIONERHISTORIE

I min barndom på 1950-tallet var det vanlig blant folk å kle seg i penklær på søndager. Kristendomsundervisningen på skolen og fonfirmasjonsforberedelsene besto hovedsakelig i pugging. Dette nådde ikke fram til mitt hjerte.

Jeg møtte Ruth Marion Olsen på nyttårsaften 1970. Før vi giftet oss i Oslo Rådhus i 1972, kom det en god og varm følelse til meg at hun var den rette for meg. Hun hadde rørt ved mitt hjerte. Da vi fikk barn i 1972 og 1973 begynte jeg å tenke over livet, og jeg ante gode og onde krefter som påvirket oss. Jeg ville holde på de gode kreftene! Siden min hustru hadde gått i Primær i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i Osterhaugsgt.27 som barn, uten å bli døpt riktignok, og hennes mor og tre av hennes søsken var medlemmer av Kirken, var misjonærene, først eldste Ritchie og eldste Done, velkomne inn til oss da de banket på vår dør våren 1978.

Jeg hadde ingen fordommer mot noen kristne eller andre kirkesamfunn. "Mormonerne" assosierte jeg med flerkoneri. Dessuten hadde jeg hørt noe om dem av min kones søster Eva og hennes mann Svein som tilhørte denne Kirken. Dog virket det de fortalte vanskelig å forstå for meg. Ord som prestedømme forbandt jeg mer med prestegjeld eller sodn, og ånder i åndeverdenen som usynlige vesener som svedde rundt i universet.

Misjonærenes ekte vennlighet og væremåte innga tillit og de underviste med kraft og myndighet. De var sikre på at det de underviste om av Jesu Kristi evangelium var sant. Derfor fattet jeg interesse. Jeg visste at de hadde noe godt og sant som jeg ville ha del i. De maste på meg at jeg måtte be om at Joseph Smith var en sann Guds profet og om å lese i Mormons Bok for å få vite sannheten fra Gud selv. Dette etterfulgte til en viss grad, men jeg merket ikke noe. Jeg hadde aldri hatt personlig bønn til Gud tidligere.

En dag jeg leste i Alma 32 om tro og hvordan den kunne vokse, følte jeg sannheten av dette og det gledet meg, for jeg hadde et ønske om å tro og føle sannheten av det jeg hadde hørt av misjonærene. Jeg erfarte det samme som er beskrevet i Alma 32.

Da var jeg på vei mot dåpens bad. Misjonærene utfordret meg til å bli døpt, men jeg vegret meg, spesielt på grunn av tiendeloven, som var en stor utfordring for vår økonomi. Jeg husker spesielt en gang da eldste Ritchie utålmodig spurte meg om jeg ikke ønsket å bli lykkeligere? Det traff meg på et ømt sted. Jeg tenkte over dette og måtte innrømme at han stilte et aktuelt spørsmål.

Misjonærer kom og gikk. En av dem som kom var eldste Wheelwright. Han spurte meg om å bli døpt på en dato som han selv foreslo, idet han først hadde vitnet med stor overbevisende kraft om at dette er Guds kirke og at Joseph Smith virkelig var Guds profet. Jeg sa jeg ville ha en annen dato som jeg selv bestemte. Det var et resultat av stor tro og kraftige vitnesbyrd fra misjonærene og medlemmer jeg hadde blitt kjent med gjennom 10 søndager i Kirken, og dessuten personlige bønnen og å prøve Herren ved å holde Hans bud. Jeg husker hvor hoppende glad eldste Ritchie var da vi kom til Åpent Hus i Hekkv.9. Da dåpsdagen kom den 12. august 1978, en varm sommerlørdag, kom misjonærene hjem til oss, en av dem var eldste Kelly, for å følge oss trygt til Kirken. Jeg har smakt av Guds kjærlighet og gledet meg mer enn noe annet over Hans innflytelse og påvirkninger i mitt og min families liv. Gud lever virkelig og Jesus Kristus har gjennomført forsoningen og lever og leder Jesu Kristi Kirke idag gjennom sin profet. Jeg har opplevd en gjennomstrømning av mitt legeme til det innerste som tinte meg opp og var ledsaget av en lykke som overgår alt jeg har følt både før og senere som svar på mine bønnen og anstrengelser for å kjenne Gud.

Dette sjette kort tid før vi reiste til Herrens tempel i London i juli 1980 og ble beseget i det evige ekteskap og våre to sønner Øyvind og Geir ble beseget til oss for tid og all evighet. Senere har Kjetil og Christine blitt født i pakten.

My name is Jeanne (Wilkinson) Isaksen. I was born on the 28th March 1959 at 28 Woolley Wood Road, Sheffield, Yorkshire, England to Marjorie (Roberts) and Harry Wilkinson. My parents had two sons already - Ian (10) and Keith (12). Their first son Paul had died shortly after birth. Mom and Dad were pleased to have a little girl in the family and I grew up in a loving home. My mother was a kind woman and liked to bake,

sew and knit. My father worked at the local steel works. He had been a very active amateur football player in his younger years. He had broken his leg badly in a game when I was just a few weeks old. He had been orphaned at an age of 10 or 11 and had been brought up in children's homes until he was old enough to go out to work. I had a relatively happy childhood, despite challenges and problems.

Around the age of 13 I began to be interested in religion. I had been baptized into the state Church of England as a baby, but our family didn't attend church apart from marriages and funerals. I didn't know personally if there was a God, but began to go to different churches and started reading the New Testament. When I was around 14 I began to go to the Methodist church as quite a few of my school friends attended the youth club there on Tuesday and went to Sunday School on Sunday morning. I was confirmed a member. I had some very good friends there and God had become more personal to me.

A pop group called the Osmonds were very popular with me and my friends at that time. We eagerly bought the records and the magazines with information about them. Something there twiggged my interest. They belonged to this strange religion.

They said that they knew why they were here on earth and where they were going. I was curious and also admired them for their close family unity. One summer, I was 15 I think then, I happened to meet some missionaries who were working in our area. I invited them in to meet with my mother and we talked with them for a while. They arranged to come back when my dad was at home, but he didn't want to see them unfortunately.

My sister-in-law was also interested and had taken some discussions at their home, to which I was invited.

I think that is about the time that I received my first Book of Mormon. A strange blue book with a lot of funny names in it.

Well, time passed and I was busy with school work and had a different crowd of friends that were taking the same subjects as myself. The 6th form common room was divided by an invisible line. The party people and the T.V. tivvies (their name for the non drinkers!). There were those that flitted between the two groups. I mention this because it was on the night of the BIG 6th form dance that June Smith and myself had the first discussion. Our friend Julie Fletcher had been baptized some weeks previously and had invited us to meet with the missionaries at the Greaves family home. I don't remeber what was said at that meeting, but it left us with a powerful feeling that we couldn't describe and that feeling was all we discussed at the big dance. After that, the divide in the common room was even greater, although there were no major problems because of it. We took the discussions and June was baptized. Another friend, Tracy also was baptized. She was working at the hospital at that time.

What about me? Well, I carried on the discussions and attended both the Methodist church and the Latter- Day Saint meetings for quite a while, much to my friends amusement and despair. My family had voiced a strong opinion against me being baptized and I let things float until I was nearing my 18th birthday. My Book of Mormon was on the night stand, it seemed to "call" me to read it whenever I went past. I had still not a testimony that the Book of Mormon was true, but had felt when I prayed that this was the right church to join. I took a religion class at school and whilst studying the Acts of the Apostles began to pray and ask if the Book of Mormon was true. I prayed quite a few times and each time felt a warm good feeling flood over me. I began taking the missionary discussions in my own home this time. Dad would be out mostly, but would politely greet the missionaries if he saw them. Mom took a few discussions, but decided not to continue, although I am sure she felt the truth in them. I was baptized on the 6th April 1977. Friends from school attended and also my mother. That evening as I kneeled to pray I felt that warm "blanket" feeling rest on me. God was not only very personal to me then, I knew He was my Heavenly Father and that I had done the right thing.

I have had many good experiences since becoming a member of the church of Jesus Christ and my testimony is growing still.

Konvertitthistorien til Inger Johnson, Oslo 2. Ward.

Jeg var en voksen dame da jeg ble medlem av kirken. Jeg ble døpt 21. september 1954 i Osterhausgaten i Oslo. Mannen min og jeg alle våre tre barn flyttet til Oslo i november 1953 og i januar 1954 banket tre misjonærer på døren. De spurte om de kunne komme inn, og da var jeg veldig dum. Jeg var redd for å slippe inn tre fremmede, så en fikk komme inn og de andre to sto utenfor. Jeg har vært flau over det mange ganger siden. Men jeg tvilte ikke på å slippe inn en av dem. Jeg ville gjerne høre deres budskap, og jeg følte veldig godt for dem. Senere har jeg forstått at det var Ånden som påvirket meg. Men han kom inn og jeg syntes alt han fortalte var veldig interessant. Så ga han meg Mormons Bok og ba meg lese litt i den. Da min mann kom hjem fra jobben, fortalte jeg ham at jeg hadde hørt på disse mennene som hadde banket på. Jeg sa at de hadde gitt meg Mormons Bok, så de måtte nok være Mormonere. Og for første gang i hele vårt samliv sa han: "Det får du ikke lov til." Han var så snill bestandig, men det sa han. Han var redd p.g.a. alt det gale som ble sagt om mormonerne her i Norge. Om flerkoneri o.l. Alt jeg hadde lært om Utah på skolen, var at det der fantes en sekt som praktiserte flerkoneri. Heldigvis var han etter en stund veldig flink til å lytte, og da han forsto at det meste av det som ble sagt var galt, slo han helt om og ble også et veldig godt medlem.

Jeg var den første som ble døpt. Det samme året ble to av våre døtre døpt. Sønnen vår var ikke gamle nok så han ble døpt akkurat et år etter det igjen. Min mann gikk i kirken sammen med oss, men fordi vi ikke hadde så god økonomi, visste han ikke helt hvordan vi skulle betale vår tiende. Men han overvant dette problemet, og han ble døpt omtrent to år etter. Han var trofast hele tiden.

I 1966 ble min mann og jeg beseglet til hverandre i London tempel. Vi var så heldige at vi fikk med oss alle barna, selv om en datter studerte i Amerika. Vi hadde ikke anledning til å reise før, fordi før dette måtte man dra helt til Sveits. Vi var 5 personer, så det hadde vi ikke råd til å dra med hele familien

Mitt første kall var sekretær i Hjelpeforeningen. Hjelpeforeningen har vært så bra for meg alle disse årene i kirken. Jeg har vært lekseleder mange ganger. Også var jeg, selvfølgelig en besøkende lærerinne.

Jeg vil gjerne bære mitt vitnesbyrd nå at det er ikke noe jeg er mer glad for enn Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det er det største som har hendt meg i livet. Jeg takker for det, og jeg merker at vitnesbyrdet blir sterkere og sterkere jo mer jeg kjenner til kirken og jo mer jeg forstår. Jeg er så takknemlig for at vi alle ble døpt inn i kirken og jeg ber til min Himmelske Fader hver dag at vi kan leve slik at vi kan være verdig til å leve i hans nærhet i evighet. Dette er noe jeg tror på, og jeg vet at det er opp til oss å leve verdig til å få alle de velsignelser vi kan. Dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen

Å uttrykke sitt vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium i skrevne ord er vanskelig fordi dette for meg er åndelige erfaringer. Mitt vitnesbyrd er en overbevisning i mitt sinn om at Gud er våre ånders Fader og at han er en person, i en manns skikkelse, med kjøtt og ben, at Jesus Kristus er hands sønn og alle menneskers frelser og forløser og at Den Hellige Ånd også er i en persons skikkelse.

Selv om dette vitnesbyrd alltid har vært i mitt sinn, så ble det ikke levende for meg før misjonærene fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige kom til vårt hjem. De fortalte oss om evangeliet på en logisk måte som vekket mine tanker. De fortalte at Gud hadde oppreist en profet i vår egen tidsalder for å gjengi evangeliets fylde til jorden. En av mange av profetens oppgaver bestod i å oversette en beretning skrevet på gullplater av folk som bodde på det vestlige fastland over et tidsrom av tusen år, fra ca. år 600 f. Kr. til ca. år 400 e. Kr. Disse beretningene ble satt sammen til en bok som fikk tittelen "Mormons Bok". Denne første profet i vår tid het Joseph Smith.

Misjonærene fortalte oss også om frelsesplanen, hvor vi kommer fra, hvorfor vi er her på jorden, hvor vi går etter døden og om oppstandelsen. Videre fortalte de i korte trekk om andre prinsipper innen evangeliet, slike som visdomsordet, tiende, dåp for de døde og om den nye og evige ekteskapspakt. De snakket også om tro, omvendelse, dåp og Den Hellige Ånds gave, og at vi hadde en levende profet på jorden idag. Ingen av disse prinsipper hadde jeg vanskeligheter med å akseptere. Jeg følte hele tiden at misjonærene var sendt til vårt hjem av Guddommelige krefter.

Første gang jeg lukket døren opp for misjonærene, kunne jeg se lyset fra deres ansikter og jeg har aldri angret et sekund på at jeg bad dem komme inn i vårt hjem. Disse to misjonærer var Eldste Israelsen og Eldste Walker. De la igjen det samme lys i mitt sinn som de selv var i besittelse av og som igjen er årsaken til at jeg kan gi mitt vitnesbyrd og forsøke å spre lyset til andre som ønsker lys i sine lamper. Men selv om jeg kunne akseptere alt, følte jeg at jeg sto ovenfor det største valg i hele mitt liv. Jeg følte frykt samtidig som jeg følte en ubeskrivelig glede, og en uro som jeg ikke trodde kunne eksistere begynte å feste seg hos meg. Jeg sov ikke rolig en natt på 4-5 måneder, og det hendte at jeg gråt meg i søvn. Mitt høyeste ønske var å bli medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, men noe holdt meg tilbake. Jeg følte det som om jeg var ute på havet i storm hver eneste dag.

Vi var en familie. Min mann, Aanen, og vår lille datter, Trine, var mitt kjæreste eie. Jeg ønsket å tjene dem begge og at vi samme kunne tjene vår Himmelske Fader. Helt fra jeg var liten pike har min Himmelske Fader stått meg nær, og han har besvart mine bønner. Jeg visste at for å få kraft til å bli døpt måtte jeg be om å få en åndelig overbevisning om sannheten av det misjonærene hadde fortalt meg. Den overveldende lykke vi følte den kvelden da min mann og jeg knelte ned for å be om å få denne overbevisning kan umulig beskrives i ord. Etter at vi begge hadde oppsendt våre bønner følte vi virkelig Den Hellig Ånds kraft som bekreftet sannheten for oss. Jeg er uendelig takknemlig til de to misjonærer, Eldste Sheffield og Eldste Schade som døde oss. Den dagen vi skulle døpes kom misjonærene til vårt hjem å ga oss en hvit alpeviol sammen med et kort hvor det sto: "I dag vil dere bli like hvite og rene som denne blomst. Måtte dere fortsette å bli slik i hele deres liv." Disse ord rørte våre følelser til tårer. Min mann og jeg inngikk en pakt med vår Himmelske Fader i dåpen den 29. september, 1960. Vi ble døpt på Drammensv. 96 G som da het Skarpsno gren i Oslo. Den 24. juli, 1961 ble min mann og jeg beseglet til hverandre for tid og evighet i London Tempel og vår lille datter Trine ble beseglet til oss som om hun var født innen den evige ekteskapspakt. Derefter ble det 6 barn født innen pakten. 3 sønner og tre døtre.

Dette vitnesbyrd skrev jeg for snart 40 år siden. Når jeg idag ser tilbake har mye hendt. Jeg har fått tittelen enke. Jeg har virkelig følt pionerånden i mine kall i hjem, kirke og verden. En av våre sønner er gått til ånde verden for å forberede sammen med sin far vår evige familie.

Det er en kostelig perle å ha et vitnesbyrd om sannheten som den var, er og skal bli og at jeg kan få sannheten bekreftet til meg gjennom personlig åpenbaring til min ånd. Jeg er takknemlig for at jeg forstår at ved å være et vitne om Jesus Kristus at han er Guds sønn og min frelser, må jeg være villig til å hold hans bud og at jeg må akseptere mine omstendigheter med tålmodighet og tåle forfølgelse for Jesu navn skyld. Dette var en pakt jeg inngikk i dåpen å være en pioner for min slekt både før å etter meg. Jeg takker for den arv som mine forfedre har gitt meg også for kirkens pionerer som har gitt meg en spesiell tro og motivasjon til å holde ut til enden.

MARIE AKRANS PIONERHISTORIE.

En dag ringte det på min dør, jeg åpnet, og utenfor stod to unge piker. Den ene spurte om jeg kjente Alfhild Morteng. Da forsto jeg at de var misjonærer, og det var en stemme som sa til meg: " Nå må du ikke være avvisende!" Så jeg bad dem komme inn.

Vi hadde en koselig stund, de fortalte om Kirken. Det ble til at jeg ofte fikk besøk av dem, og jeg fant det jeg hørte interessant og givende. Etter ca. et halvt år ble jeg døpt, den 25-3-1990.

Etter å ha vært tilstede i Kirken jevnlig i denne tiden, hadde jeg da funnet ut at det var riktig av meg å gjøre det.

Jeg er den første i min slekt som er medlem av Kirken, men jeg har blitt lovet i min patriarkalske velsignelse at noen av min familie vil komme til å fatte min tro, og det er en trøst å vite.

Jeg visste lite om Kirken tidligere, men hadde i mange år kjent Alfhild og Charles Morteng. Og i mange sammenhenger, blandt annet bibelgrupper med prester og andre fra Statskirken, trakk jeg ofte frem Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som et eksempel på det gode og riktige. Det ble noen protester, og de mente Kirken praktiserte vranglære. Men jeg stod på mitt og sa at jeg kjente godt to personer som var medlemmer, og det var nettopp Alfhild og Charles Morteng, og at deres levesett og væremåte tilsa at det var noe spesielt med den Kirken.

Og som medlem senere har jeg fått erfare at vår Kirke virkelig er spesiell.

Den er jo Jesu Kristi Kirke, derfor er den spesiell og annerledes.

Jeg fortsetter som før med å være med i Pinsevennenes Evangeliesentres hjelpearbeid for de fattige og utslåtte rusmisbrukere. Jeg er privilegert ved å ha det så godt, så det er min plikt å praktisk hjelpe der det er behov for det.

Men jeg er ikke i tvil om hvor jeg vil tilhøre, det er i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Min morfars mot

AV ASMUND H. HERNES. Oslo 2. ward

Jeg kan takke min morfar for at jeg var så heldig å få vokse opp i kirken i Narvik. På grunn av at Narvik hadde isfri havn, ble byen et viktig utskipningssenter for jernmalmen som fraktes med jernbanen fra svensk Lappland. Da folk øynet en mulighet for god fortjeneste, strømmet mange til området og bosatte seg der - Narvik har fremdeles livlig samkvem med utlandet.

Ved hundreårsskiftet kom min morfar dit som lærer og kirkesanger. Min mor, ^{Aslaug Gunhilde Hernes (Sørensen), Født 27/4-1893} den yngste av en søskenflokk på 12, ble tidlig med sin far til sykeleier og begravelser og sang. Da hun var 16 år, ba han henne engang om å bli med til et møte i byen. Han var svært hemmelighetsfull, og de gikk i retning av byens største og fineste møtelokale der en velkjent politiker skulle holde foredrag. Men han stoppet ikke der. Isteden tok han henne med inn i en bakgård og til et langt mindre representativt sted. To smilende amerikanere ønsket dem velkommen dit.

Han hadde altså tatt henne med for å høre evangeliet og til min mors forbauselse kunne hun ikke annet enn være enig i deres lære. I førstningen var det riktignok vanskelig for henne å oppfatte alt i deres gebrokne tale, men da de forklarte at små barn ikke hadde synd og derfor ikke trengte noen dåp, ble hun interessert.

Eldstene underviste henne i evangeliet, og en dag fortalte hun sin far at hun gjeme ville bli døpt. Han følte seg ikke sikker på at en så ung pike burde ta dette skritt. Neste dag kom han imidlertid hjem fra arbeidsplassen midt på dagen. Han hadde ikke ro på seg på grunn av hennes ønske. At han kom hjem på denne tiden skremte min mor ikke så rent lite, for det å forlate sitt arbeide før arbeidstidens slutt var nesten det samme som oppsigelse. Men han kom for å fortelle sin datter at dersom hun hadde mot til å slutte seg til denne kirke og dermed miste sine venner, hadde hun hans tillatelse til å gå ned i dåpens hellige bad. Da han hadde sagt dette, var det som en byrde falt fra hans skuldre, og han skyndte seg tilbake til arbeidet. Dåpsstedet var en avsidesliggende strand et par kilometer fra nærmeste hus der en snill gammel dame lot dem få lov til å skifte klær - Hun var ikke helt klar over hva som skulle foregå, så hun ble helt sjokkert da de kom hutrende tilbake i dyvåte klær. Det var i oktober 1910 og temperaturen var -12 i lufta, mens vannet var noe varmere med +5.

Min mor var lykkelig. Noen gamle venner og slektninger vendte henne ryggen, men de kom tilbake en etter en, og hun vant alles respekt og beundring. Senere overvar hun sine foreldres dåp. Jeg lærte evangeliet på hennes fang. Skjønt hjelpeorganisasjonene ikke var så vel utbygd dengang, og Narvik var den nordligste grenen av kirken, møttes noen får trofaste medlemmer regelmessig, ivrig etter å fortelle alle at Herren hadde talt påny.

Nå har vi sett demringen av en ny dag. Det er ikke lenger bare standardverkene som er tilgjengelige på norsk, men leksemateriale og andre hjelpemidler. Teltturer og ungdomskonferanser blir holdt. Jeg har sett vakre moderne kirkebygninger bil reist i Trondheim (der jeg virket som grenspresident), Bergen, Drammen og Oslo, og 2 templer er oppført for de hellige i Europa. Evangeliet sprer seg raskt.

FAMILIEN RAMIREZ PALACIOS ` HISTORIE

“..men søk først Guds rike og Hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift!” (Matt. 6:33)

Det var dette verset som åpnet vårt sinn slik at vi kunne forstå det budskapet misjonærene fra Jesu kristi Kirke ville gi til oss.

Vi er en familie fra Chile: Luis (44), Violeta (37), Cesar (13) og Paula (7).

Kirken var ikke helt ukjent for meg personlig. Jeg hadde hørt noe om den, men aldri følt noe interesse for å høre mer. Da vi kom til Norge, bodde vi til å begynne med hos en venn som er medlem av Kirken. Hans oppførsel og eksempel gjorde inntrykk på meg, men følte ikke interesse for å undersøke dette videre.

I januar 1993 kom eldstene Johnson og Kirby til vårt hjem. Akkurat da gikk vi igjennom en dyp depresjon og hadde problemer i ekteskapet. Min hustru tok imot dem, og hørte den første og den andre diskusjonen. Selv ville jeg ikke vite om deres hensikter. Men gjennom den første diskusjonen, fikk min hustru en slik ro og indre fred, at det eneste hun fikk gjort den dagen, var å slappe av og hvile, mens hun mediterte over budskapets innhold.

Tross det min hustru hadde erfart, ville jeg holde på mine gamle tradisjoner og min gamle tro og ønsket ikke å høre på. Men da misjonærene kom tilbake for 3. gang, bestemte jeg meg for å høre på dem og undersøke hva dette dreide seg om. Det var vanskelig i begynnelsen, fordi vi hadde problemer med språket, men vi greide å forstå noe. Selv om jeg fremdeles ønsket å angripe misjonærene med spørsmål, og forsøkte å forvirre dem fordi jeg trodde jeg hadde en klar forståelse av evangeliet, måtte jeg innse at jeg visste ingenting, til tross for alle de år jeg hadde studert Bibelen i et kristelig gymnas der Bibelen ble studert daglig, hadde jeg forstått veldig lite.

Jeg er takknemlig for at til den 4. diskusjonen hadde misjonærene med seg en eldste som snakket spansk, og med denne hjelpen begynte vi å forstå og fatte budskapet fra vår Herre og Frelser. Det var i den diskusjonen at vi forsto Guds kjærlighet og makt, og da vårt sinn ble plutselig åpnet og vi fikk kunnskap om evangeliet, og vi kunne forstå frelsesplanen og at vi var en del av den. Ettersom vi leste i Mormons Bok, forsto mer av det gjenopprettede evangeliet, og som latinamerikanere er vi medspillere i dette verket.

Med stor entusiasme fortsatte vi å ta imot diskusjonene, og den 16. mars 1993 ble vi døpt, min hustru, meg selv og min sønn Cesar, som til min store overraskelse, hadde under den siste diskusjonen sagt til meg at jeg skulle få døpe ham.

Siden da har vi fått mye kunnskap og mange velsignelser, og har forstått at dette er den virkelige sanne Kirke som Jesus Kristus organiserte med profeter og apostler for å tilveiebringe menneskets udødelighet og evig liv.

Første del av Ellen Peggy Mørk sin konvertitthistorie født 25 september 1920.

Jeg er oppvokst i byen Molde, og kommer fra et hjem med mor og 4 barn, 2 brødre og 2 søstre født i et tidsrom av 5 år. Jeg var bare 1 år da min far døde, og kjenner ham bare fra fotografier. Min mor var oppriktig kristen og var ærlig og trofast i sine handlinger, Jeg tror at det å tro på Gud ga min mor stor styrke. Hun var syerske av yrke, og jeg kan huske at hun satt og sydde når jeg la meg om kvelden, og når jeg våknet neste morgen sydde hun fremdeles. Når på natten hun sov vet jeg ikke. I min barndom fikk vi den gode oppdragelse som lærte oss respekt og høflighet ute og hjemme. Mor var en ivrig Bibelleser og fulgte Bibelens lover så godt hun forsto den. Hun hadde ikke sympati for Statskirken men snakket ofte om Adventistkirken. Mor mistet sin nest eldste sønn da jeg var 11 år gammel, og vi gråt alle fordi han led og døde av tuberkulose.

Jeg giftet meg under krigen i 1943 - 23 år gammel. Min mann var skreddermester, og jeg fant fort ut at jeg hadde tatt et valg jeg måtte lide under fordi han var utro og var alkoholiker. Dette levde jeg med i 11 år før jeg kom hjem til mor igjen i 1954. Hos mor fikk jeg roen og freden tilbake. Jeg fikk meg arbeide og opplevde samværet med familien igjen.

Første del av Fearnley Mørk sin konvertitthistorie født 20 august 1912.

I byen Christiania ble jeg og alle mine søsken født. Det å bli fostret opp i en arbeiderfamilie med mange barn i de trange 20 og 30 årene var ikke bare dans på roser. Tenk deg 11 barn uten barnestønad eller andre stønader. I urolige tider med streiker og arbeidsledighet og trange bomiljøer, vanligvis ett rom og kjøkken. Mor og far ble døpt i kirken i 1907 i Osterhaugsgt. 27. Alle barna ble også etter hvert døpt i kirken, og vi gikk alle sammen på søndagsskolen. Far ble fort inaktiv i kirken. Han hadde en merkelig tanke om tro da han mistet 2 av guttene på under ett år - nr. 1 og nr. 4 i rekkefølgen, 13 og 8 år gamle: "Det kunne ikke være en rettferdig Gud som gjorde slike ting mot folk. Mor trøstet ham så godt hun kunne. Samtidig som hun hadde nok med sine egne tanker og sin sorg, prøvde hun å forklare far at samfunnet lider under slike forhold hver dag og mer enn det. Det jeg husker var at far ble med oss på juletreff da vi var små. Han satt på galleriet og passet på oss derfra. Mor underviste oss alle så godt hun kunne ifølge datidens leksemateriell og det hun lærte av lærerne og lederne i kirken.

Etter hvert som barna kom opp i tenårene ble de borte fra kirken. Ingen av barna fulgte mor i voksen alder. Men mor gjorde så godt hun kunne. Der er detingen feilbarlighet!

Som nr. 2 i familien ble jeg gift i 1933. Min kone var ikke medlem av kirken. Det fikk jeg lide for gjennom årene. Hun motarbeidet meg i alle retninger når det gjaldt kirken. Jeg fikk 3 barn med henne. 2 av barna er døpt på en eiendommelig måte: I 1946 delte kirken ut mat til de av kirkens medlemmer som hadde betalt sin tiende. Jeg var den eneste som fikk min rasjon, og min kone ble skuffet da barna ikke fikk noe. Hun spurte hvorfor? Og fikk til svar, det var fordi de ikke var døpt. Kona mi reiste ned til kirken, døypte barna og fikk barnas rasjon. Jeg var ikke med på det fordi det var løgn overfor Gud vår Fader. De to barna er ikke aktive i kirken. Situasjonen forverret seg, og jeg måtte reise fra alt sammen.

Jeg fikk lov å bo hjemme hos mor en tid til jeg fikk en liten leilighet i Gladengveien i Oslo.

Annen del av Peggy og Feamley sin konvertitthistorie

Peggy bodde i Molde og jeg bodde i Oslo. Vi kjente ikke til hverandre da. Vi bodde hjemme hos mødrene våre. I ettertid har jeg forstått at ånden påvirket Peggy og hennes mor, og også min mor og meg selv.

Året var 1955. Jeg fikk den innskytelse å sette inn en vennskapelig hilsen i en av byens aviser for å finne et menneske jeg kunne stole på. Samtidig som mitt innlegg kom i avisen, var Peggy og hennes mor på besøk hos en tante i Oslo. Tanten så gjennom avisen og fant min annonse. Hun viste Peggy innlegget som hun blankt satte seg i mot å svare på. "Så får jeg svare for deg jeg da", sa tantene og gjorde alvor av ordene. En tid etter fikk jeg overraskende et brev fra Molde. Senere kom Peggy og hennes mor på besøk til tanten igjen, slik at vi fikk anledning til å hilse på hverandre. Peggy hadde sydd en skjorte til meg som passet meg utmerket. Slik oppmerksomhet var jeg ikke vant til, samtidig som hun var flink til å lage mat, var arbeidsom og fikk mye ut av pengene, Hun virket ærlig og solid i sine gjøremål. Dager, måneder og år gikk med brevskrivning.

Korrespondansen var allsidig. Vi snakket om alt, og også våre førekskapelige tider. Våre erfaringer på godt og vondt. Jeg skrev mye om Kirken som mor hadde funnet for mange år siden, og jeg fikk det inntrykk at Peggy var vennlig innstilt til det jeg forklarte om kirken. Jeg forsto etter hvert at vi kom godt overens, forsto hverandre, og at det så ut som om det kunne bli et foreløpig vennskspsforhold mellom oss. Jeg var fast bestemt på at den jeg ville leve sammen med i et ekteskap i fremtiden måtte bli et medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Det var mitt mål. Vi snakket mye sammen om at Peggy skulle flytte til Oslo. Omsider bestemte hun seg, og leide en hybel på Bjølsen, og hun fikk seg arbeide.

Peggy mistrivdes på hybelen og var lei seg. Vi snakket sammen om at hun skulle flytte hjem til meg, og at vi skulle gifte oss så fort som mulig. Hun aksepterte det, og bryllupet sto 4. juli 1959 i Gladengveien 9.

Et halvt år senere flyttet vi til Kirkeveien 79. Misjonærer kom ofte på besøk og underviste Peggy, som var meget betenkt, da de spurte om hun ville la seg døpe og bli et medlem av kirken. Peggy skrev hjem til sin mor og spurte hva hun skulle gjøre. "Ja, gjør det du Peggy. Det er riktig det", skrev hun, og Peggy ble døpt den 29. oktober 1960 av Georg Pedersen. Den 24. juli 1961 ble vi viet i London Tempel og den 27. juli 1961 fikk vi vår patriarkalske velsignelse samme sted.

Peggy og jeg har hatt et godt samliv. Jeg vil ikke si at alt har vært rosenrødt. Men vi har et sterkt vitnesbyrd om sannheten kirken har, og som er sannheten på jorden i dag. Vi vet at den Hellige Ånds inspirasjon har vært med oss slik at vi kunne finne hverandre i dette jordelivet med den hensikt at vi kan komme tilbake til Gud vår Fader sammen. Alderdommen begynner den dag man slutter å lære!

Peggy er i dag 76 år jeg 84 år.

Elbjørg Harriet Aandal ble født den 21 mai 1951 i Oslo.

Jeg vokste opp på Nedre Bekkelaget, og hadde en god og trygg barndom. Mor og far sørget for at jeg fikk gode vaner i livet og jeg ble lært opp til å tro at der fantes en Gud.

Mor sang og ba med meg hver kveld, og det var naturlig at jeg gikk på søndagsskolen i Ormøya kirke.

Da jeg var 19 år og meget ivrig motorsykkelentusiast, vanket jeg på Motorsenteret i Hvervenbukta, og der traff jeg "Mormonergutten" Ragnar Sørensen.

Senere, da jeg var 20 år kom misjonærene fra Jesu Kristi Kirke til min dør og jeg var interessert. Jeg gjenkjente evangeliet og hadde ingen motforestillinger mot det de sa. Men jeg tok meg god tid, ville være helt sikker på alle måter.

Mine foreldre var ikke direkte avvisende, jeg fikk selv velge.

Jeg ble døpt den 23 september 1972 i Oslo 1 gren av eldste Glen Henry Ingebrigtsen og bekreftet av eldste Wesley Robert Sorensen; 21 år gammel.

Tre år senere giftet jeg meg med Ragnar Sørensen.

Senere ble min bror, Halvor Aandal, min søster Inger Johanne Aandal, og min far Erling Aandal døpt inn i Kirken.

Jeg er aktiv i Kirken og har alltid visst at den er sann, har aldri noen gang tvilt på det!

INGRID AMALIE JACOBSEN, f. Andreassen
Født 8. februar 1906 i Fredrikstad, døpt 29. juli 1950 i Oslo

På skrivebordet mitt har jeg bilde av en pionérkvinne. Hun hadde vel protestert sterkt om hun hadde levd og hørt meg kalle henne det. En pionérkvinne er en som trosser kulde og hete på vei over slettene og gravlegger sine barn ved veikanten, men løfter allikevel hodet og går videre uten å nøle mot Målet. Slik var ikke kvinnen på bildet, nemlig, derfor ville hun protestert på å bli kalt en pionérkvinne. Min mor.

Min mor syntes selv hun var verdens svakeste kvinne. At hun en gang skulle kunne være blant de "edle og store" og sitte ved Guds høyre hånd, var for henne en fullstendig fjern tanke. At hun sluttet seg til Kirken som alenemor og tålte familiens ironi og naboenes sladder, det "bare ble sånn". At hun reiste lange veier for å komme til Kirken med sine to små barn, det "var jo bare hyggelig". At hun begynte å betale tiende i lang tid før hun ble medlem og fortsatte med det til hun døde i en alder av 84 år, det "var en nødvendighet". At hun slet med alle slags jobber tidlig og sent for å få endene til å møtes og skaffe barna sine en utdanning, det "måtte bare til". At hun elsket sin familie grenseløst og betingelsesløst "var jo helt naturlig". At hun beholdt sitt vitnesbyrd og bar det titt og ofte "var ikke noe å takke henne for". Slik var kvinnen på bildet, hun som gikk foran meg og viste veien til himmerik. Hun, den "svake" kvinnen. Min mor.

Det var tunge tider i mors liv den dagen misjonærene banket på døren vår året 1949. Mor var nyskilt med tre barn. Vi bodde på Kongsberg, langt vekk fra den øvrige familien og var i en meget vanskelig økonomisk situasjon. Krigen hadde vært tøff å komme igjennom med min far på Grini, og min eldste bror hadde vært alvorlig syk. Da misjonærene kom, avviste mor dem straks. Min bror, som da var nitten år, hadde fulgt med i samtalen ved døren. Etterpå bebreidet han mor fordi hun hadde vært så avvisende mot de to unge guttene. "Tenk om det var meg som hadde vært i Amerika og gått rundt på den måten." De ordene rammet mors medfølelse hjerte, og hun ba Herren innstendig om å sende misjonærene tilbake. Noen dager senere var de der og trodde ikke sine egne ører da en smilende kvinne bød dem hjertelig velkommen inn! Det var lett for mor å forstå evangeliet og tro på det. Verre var det å bli døpt. Hun måtte reise til Oslo og Osterhaugsgt. 27 for å få det gjort. Alle slags hindringer kom i veien. To ganger ble dåpsdagen utsatt. Da det også kom en hidring tredje gang, trosset hun alt og dro. Og døpt ble hun. Jeg var bare tre år den gangen, men jeg husker dåpsfonten, den fredfylte stemningen, at mor gråt og "Mer hellighet gi meg", mors dåpssalme.

Når jeg sier at mor mottok evangeliet lett, er det med et lite unntak. I de tunge tidene var kaffekoppen og sigaretten det eneste mor følte at hun hadde å trøste seg med. Kaffekoppen gikk det nokså greit å kvitte seg med, men med sigaretten var det verre. Hun hadde tross alt røkt i tyve år. Det tok lang tid før hun greide å kutte ut den, men til slutt kastet hun den siste sneipen. Langt opp i alderdommen mintes hun det som en av sine største kamper (merkelig nok ikke som en av sine største seire!) "Kunne jeg slutte, kan alle", pleide hun å si.

Hvordan skal jeg noen gang få takket min lille, store mor nok for at hun tilbød seg å gå veien over slettene først? Vi, hennes etterkommere, og hennes slekt i generasjoner bakover, vil takke henne og prise Herren for at han gikk ved hennes side livet igjennom. Han gikk både foran og bak, og han bar henne på skulderen der elven gikk som striest. Det kan jeg bevitne, jeg som er hennes datter.

Skrevet av Sidsel Amundsen.

Kenneth Rapp

av
Kenneth Rapp

Kenneth Rapp var den første av familien Rapp som ble medlem av Jesu Kristi Kirke av SDH. Kenneth kom i kontakt med kirken gjennom sin vertsfamilie i USA 84/85 under sitt opphold der som utvekslingsstudent i en alder av 17. år.

Kenneth hadde tidlig i tenårene utviklet en tro på Guds eksistens og natur, og det han ble fortalt vedrørende kirken og evangeliet vekket gjenklang i ham. Noe av det som først og fremst vekket hans interesse var logikken i evangeliet. Det var en hensikt med alt i Guds plan, og det han ble fortalt stemte med hans egne oppfatninger av livet og Guds natur. Det som derimot fikk ham til å døpe seg var den store kjærlighet han følte, og hadde opplevd, at Gud hadde til ham. Ønsket hans var å leve slik Gud ønsket at han skulle leve.

Vertsfamilien i USA bærte ofte sine vitnesbyrd for ham, og de var sterke, trofaste medlemmer av kirken. Kenneth ble meget imponert over deres oppriktighet og sanne kjærlighet ovenfor evangeliet og han selv. Deres store eksempel var en drivkraft for Kenneth til å oppriktig søke sannheten. Vitnesbyrdet kom sakte men sikkert etter studie og bønn, sammenstillet med sine tidligere opplevelser. Vertsfamilien hadde veldig spesielle opplevelse i prosessen med å bli tildelt en utvekslingsstudent. De følte seg sterkt veiledet av den hellige ånd til å ta til seg en utvekslingsstudent. Denne utvekslingsstudenten skulle være en norsk gutt. Det var bare en gutt igjen som ikke hadde blitt tildelt en vertsfamilie, nemlig Kenneth fra nettopp Norge. Den hellige ånd bekreftet for familien at Kenneth var den personen de skulle ta til seg.

Da Kenneth kom hjem fra USA var det mange ting i hans liv som dro ham i andre retningen, og det tok 4. år før han ble medlem av kirken. Han ble døpt 15. august 1989. Da følte han at det var på tide å forandre livsmønsteret, og ikke leve i strid med det han innerst inne viste var sant.

Ett år senere ble hans mor, Borghild Rapp, medlem av kirken. Hun som hadde sådd de første frøene til Kenneth's tro, og i det store og hele hadde dannet basisen for denne. Hun følte seg hjemme i kirken umiddelbart da hun var med Kenneth på ett av møtene.

Kenneth ble senere gift med Berit Borge i Stockholm Tempel 01.11.1991. Beseglingen er oppført i tempelets historiebøker som det første norske tempelekteskap beseglet av en normann som hadde godkjenning av norske myndigheter til å foreta vielser.

Irene Bjerkenes, f. Wahlen
26. 4. 1926

Datter av Laura og Johs. Wahlen, Laksevåg, Bergen. Vi er fire søsken, selv er jeg tvilling med Wenche Hedemark i Asker. Jeg har to brødre, Jan og Arne Wahlen, som er bosatt i Fana.

Jeg tenker ofte på min tid som barn og ungdom i Bergen, som jeg ikke ville ha unnvært. Vi var alltid en del tenåringsjenter og gutter sammen som likte å gå rundt på de mange vekkelsemøter som var i Bergen på den tiden. Ingen av mine venner trodde jeg hadde alvorlig interesse av kristendom. For oss tenåringer var det lite å foreta seg, siden det var krig. Men det var under en vekkelse jeg ble tent, merkelig nok. Rent tilfeldig var det Metodistkirken, der jeg hadde mange fine år med gode venner. Etter som tiden gikk, følte jeg og min tvillingsøster, som jeg er svært knyttet til, at det var noe som manglet. Jeg husker bønnene våre. Vi ba alltid om mer lys og veiledning. Vi ble sittende på benkene og bare lyttet, jeg følte jeg hadde så mange spørsmål som jeg ikke fikk svar på. Ingen utvikling - vi fikk aldri være med på å delta i noe, så jeg gikk lei.

Akkurat i den tiden begynte jeg i jobb. Den første dagen kom der imot meg en kjekk konditor. Jeg var 16, han 30. I mine øyne var han en eldre mann. Det første han spurte meg om, var: "Er du konfirmert?" Jeg bekreftet det. Jeg hadde vanskelig for å forklare hvorfor, for jeg lurte selv på det, men far og mor bestemte det selv om jeg var 16 år. Vi ble gode venner, og alt han fortalte meg om var slik jeg mente det burde være, slik som at dans, kino, teater osv. umulig kunne være synd. Jeg forsto fort at det var en kirke som lå hans hjerte nær. Jeg husker som det var i dag, at jeg sa: Hvis det finnes en slik menighet, så vil jeg oppsøke den. Jeg regnet opp alle de kirkene jeg hadde hørt om, men nei, han ville ikke si det.

Det ble til at jeg sluttet i den jobben, men etter et halvt år lengtet jeg tilbake og fikk jobben igjen. Den dagen jeg kom tilbake, glemmer jeg aldri. Zandro Landro kom imot meg: "Så, du kommer igjen. Du skjønner, jeg vet hvorfor. Jeg har ikke fortalt deg at jeg er mormon og at du er velkommen til kirken."

Jeg kom meg fort ned til Vaskerelven hvor kirken var. Da jeg kom inn der, var noen Gleaner-piker, som det het dengang, i full sving. Det var musikk, sang og opplesning. Jeg ble fullstendig bergtatt. Det var fantastisk. Jeg følte den kvelden at jeg endelig hadde funnet noe som passet for meg.

Jeg ble fort med i GUF, en forening for ungdom, og den ga meg mye. Der møtte jeg kremen av kvinner. Edna Langeland, Ruth Bergren, Ragnhild Sunde og mange flere. Det skulle ta tid før jeg tok mot til meg og lot meg døpe. I et tettsted som der jeg vokste opp, var det vanskelig å skifte syn. Som en gang jeg våget meg på kino. Jeg overdriver ikke: dagen etter var det dem som hadde sett meg. Det gikk fra munn til munn hvor oppgitt de var. Ja, bare den som har opplevd det samme, kan forstå det. Latterlig.

19. november 1949 tok jeg mot til meg og ble døpt. Tvillingsøsteren min som hadde vært med meg i kirken en gang, sa som så at, "nei, vi må bruke hodet om det er aldri så sant." Hun ble døpt før meg i kirken og har alltid vært den mest trofaste av oss. Vi mistet alle våre venner, men fikk mange igjen. Jeg var 23 år da. Det morsomste var at han som hadde mest imot kirken, ble døpt like etter meg. Det var Henry Mørkli fra Bergen.

Det var vondt å reise fra min elskede by til Oslo på grunn av min tro, men jeg har aldri angret på det. Min yngste bror, Arne, kom med i kirken, så min far og mor.

Jeg takker for at jeg i ung alder var så klok og annammet evangeliet som jeg kan anbefale til alle.

Min pionerhistorie av Ragnhild Roness Eråk

Første gang jeg hørte om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige var høsten 1971. Jeg hadde da kjent Arild, som jeg har vært gift med, i ca. to måneder. Vi hadde ikke snakket noe om religion før. Denne spesielle søndagen var han på et oppdrag for jobben. Jeg hadde besøkt en tante som lå på sykehus. Da jeg spaserte på Karl Johan fikk jeg plutselig en tanke: «Er Arild medlem av Statskirken?»

Da vi møttes om kvelden sa han at han hadde noe spesielt å fortelle meg. Det var at han var Mormon, medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi fant ut at det tidspunkt han hadde funnet ut at han måtte fortelle meg at han var medlem av kirken, var samtidig som jeg lurte på om han var medlem av Statskirken. Arild var blitt medlem da han var 17 år. Han var ikke aktiv da vi møttes, men han ble det etter hvert som han fortalte meg om kirken og jeg fikk undervisning av misjonærene. Før vi giftet oss var vi sammen med misjonærene hos Rigmor Heistø og Astrid Mandrud.

Jeg forstod med en gang jeg hørte om kirken at den var riktig. Alt virket så naturlig, så det var slik det måtte være.

Jeg likte ikke når noen «maste» om at jeg måtte bli døpt. Jeg ville være helt sikker. Ingen skulle si at det bare var for Arilds skyld jeg ble medlem.

André og Kristian ble født. Arild var nå aktiv i kirken. Begge barn var blitt velsignet da de fikk navn. Jeg var med i Hjelpeforeningen som på den tiden hadde møte midt i uken. Jeg levde som om jeg var medlem, hadde det for så vidt bra.

En søndag ettermiddag kom grenspresidenten og en av hans rådgivere hjem til oss. De lurte på hvorfor jeg ikke ville bli døpt. Jeg levde som jeg var medlem.

Da forsto jeg at enten måtte jeg bli døpt eller så måtte jeg fornekte at kirken var sann. Det siste kunne jeg ikke. Jeg visste at kirken er sann. 8. mai 1976 ble jeg døpt.

Det var noen som kom med bemerkninger om at det bare var for Arilds skyld at jeg gjorde dette. Andre i kirken trodde at jeg hadde vært medlem lenge.

Det er ikke bare lett å være medlem, men jeg vet at kirken er sann. Det har vært en god støtte å ha evangeliet da jeg ble alene med å oppdra André og Kristian.

Min pionerhistorie av Aasta Bye

Den 24. september 1996 er det trettitre år siden jeg ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Dette har jeg aldri angret på - tvert imot - jeg har lært utrolig mye på disse årene.

Jeg var nettopp kommet hjem fra sommerferie i året 1960 da to misjonærer kom til mitt hjem. Det må innrømmes at jeg ikke var noe særlig interessert de første gangene de var hos meg - inntil den dag de kom inn på emnet «dåp for de døde» - da var det som om noe plutselig våknet i meg.

Min elskede mann hadde vandret bort fire år før dette. Mang en gang hadde jeg grublet over dette «hvorfor lever og dør man her på jorden?» Min kunnskap om livet var liten - min viten om døden langt ringere.

Nå ble jeg stadig mer interessert i evangeliet. Jeg leste og studerte Mormons Bok og mottok hurtig et vitnesbyrd om at boken inneholdt Guds ord.

Jeg er min himmelske Fader så takknemlig for alle velsignelser jeg mottar. Jeg vet at jeg har meget å takke for; jeg takker for at jeg er frisk og har anledning til å gå i kirken og lære alt det evangeliet omfatter. Sommeren 1963 hadde jeg også den store glede og opplevelse å få være med til London Tempel og der utføre litt av det store arbeide som påhviler enhver Siste Dagers Hellige.

Jeg takker min himmelske Fader for vitnesbyrdet jeg har. Jeg vet at evangeliet er sant og jeg ber for oss alle at vi må holde oss nær til kirken fordi jeg vet at da vil vi aldri fare vill.

Dette sier jeg i Jesu Kristi navn, Amen.

Min konvertitthistorie.

Det var en nydelig sommerdag, og jeg satt og kikket på folkemylderet på Karl Johans gate. Var egentlig på vei hjem, men tok en liten pust i bakken og satte meg ned på en steintrapp og bare tittet rundt. Litt lengre vekk var en stor stand med bilder og spørsmålet: «Hvorfor er Du her?.....». Jeg tenkte ikke så mye over det før det plutselig stod en misjonær foran meg, og vi begynte å snakke sammen. Jeg fikk gåsehud over hele meg fordi jeg ville ha det sånn som han hadde det. Det han trodde var sant! Jeg ble helt nummen. Den samme kvelden var jeg på et dåpsmøte, og den Hellige Ånd rørte meg noe veldig. Det var noe av det største jeg noen gang hadde opplevd... samtidig var det veldig skremmende også! Etter dette ble livet som en følelsemessig berg og dal bane, og jeg fant ut at det enkleste for alle parter var å bare glemme alt dette og la livet være som det var. Jeg hadde spørsmål, usikre følelser og enda flere tanker om at livet mitt var i ferd med å bli tatt i fra meg. Jeg var lykkelig, men samtidig.....

Jeg leste i Mormons Bok, og visste uten tvil at den var sann, men å gjøre noe med det var noe helt annet. Jeg likte alle diskusjonene, fordi de ga svar på så mange ting som jeg lurte på, og mange ganger tidligere hadde jeg stilt meg spørsmålet: «Er dette alt; er livet ikke noe mer en dette?»

Etter å ha møtt med misjonsærene i 2 uker, forpliktet jeg meg til dåp med et lite forbehold. Store forandringer måtte til i livet mitt, og jeg var utrolig redd. Jeg visste hele veien at evangeliet var sant, men ville ikke be om verken det eller noe som helst annet. Vår Himmelske Fader kunne ikke være glad i meg, fordi jeg hadde så mange ting som jeg trengte å gjøre noe med, og jeg var bare meg. Jeg ville bare være en taper her også. Mitt liv har vært fylt av tap og mye trøstesløshet og problemer på alle hold, og jeg regnet med at jeg ikke ville klare å endre livet mitt så mye som jeg nå måtte.

Etter mange møter med mye press og åndelige samtaler, ble dato for min andre dåpsdag satt. Jeg ba min første oppriktige bønn, og for en velsignelse den Hellige Ånd er! Jeg visste hva jeg måtte gjøre, og da var det bare å legge all redsel til side, og stole på vår Himmelske Fader. Når Han sier at Han vil hjelpe oss så gjør han det. Kjærligheten og vennskapet fra alle medlemmene i kirken betydde alt for meg, og nå var det på tide at jeg gjorde min del også. Dåpsdagen min er noe jeg vil huske for resten av livet mitt. En følelse av å være så utrolig ren og fylt med masse kjærlighet. Mitt gamle liv var over, og jeg følte meg ubeskrivelig lykkelig, og det er det evangeliet handler om. Det viktigste vi kan gjøre er å studere Mormons Bok, og be - det gir oss mirakler i vårt eget liv utover det vi noen gang vil forstå! Evangeliet er kjærlighet og glede, og det er det beste og største jeg noen gang har latt meg selv ta del i. Vår Himmelske Fader elsker meg virkelig, og Han gjør meg til en vinner. Kirken er så sann, livet er bare herlig.

Ingunn Ternsten, Oslo 2. Ward.
Oslo 2. ward

Steinar Langbach
Skien ward
Oslo stav

Min Pionerhistorie

På våren 1994 ble jeg invitert til et forretningsmøte for å lære om salg. Mitt første inntrykk var at opplegget virket noe usannsynlig, og jeg ville la være å komme flere ganger. Men da jeg kjente ham som ledet møte, lovet jeg å komme likevel. Denne personen var Morten Isaksen. På et senere møte var det en som spurte om ham om han ikke var mormoner. Jeg spurte meg selv hva dette kunne ha med møte å gjøre, og det gjorde meg nyssgjerrig. Jeg fortalte det til min bror Espen at det var mormonere jeg hadde truffet. Da fortalte han meg mange ting om mormonere. Jeg spurte Morten og hans kone Pauline om alt, og de forklarte meg om disse utsagnene. Noen var sanne og noen ikke. Jeg forstod godt det de forklarte meg.

En dag ut på høsten da jeg var ute sammen med Morten, ga han meg en bok. Det var nok den jeg ikke skulle ta imot, tenkte jeg, og da jeg kom hjem, gjemte jeg den i en eske langt inne i en bod og tenkte at den skulle jeg ikke se på.

Det gikk en tid og jeg tenkte stadig på boken. Jeg tenkte at det kunne vel ikke være farlig å ta den fram, så jeg la den på nattbordet.

Senere ble jeg bedt med på en cow-boy fest i kirken, som holdt til i leide lokaler i forretningsbygget Arkaden i Skien sentrum. Jeg tenkte at da kunne jeg se på alle de rarer menneskene som var medlemmer av denne kirken. Men jeg ble veldig godt mottatt og ble overrasket over dem.

Under hele denne tiden jeg har fortalt om, og en god stund før, gikk jeg i en annen menighet. Det var et sted der de snakket om Gud, men jeg trivdes ikke helt og gikk derfor ikke hver søndag.

Boken som lå på nattbordet begynte å interessere meg. Hvis det var Herrens ord, kunne jeg vel finne det ut på en eller annen måte. Så tenkte jeg at hvis det er det sanne ord, burde jeg ved å lese og be finne det ut.

Jeg husker at jeg ca. 1 1/2 år før dette var på besøk hos en vennine, og der var det et par misjonærer fra Jesu Kristi Kirke. De hadde fortalt meg hvordan jeg skulle be, så jeg ba til vår Himmelske Fader om at han ville vise meg at boken var sann når jeg åpnet den. Jeg avsluttet bønnen i Jesu Kristi navn. Dette skjedde et par ganger før jeg tok mot til meg og åpnet boken.

Da jeg igjen etter å ha knelt ned i bønn, tok boken i hendene og slo den tilfeldig opp, så jeg 2. Ne 33:10 der står det:

“Og nå, mine elskede brødre og søsken og alle som bor på jorden, lytt til disse ord og tro på Kristus, og hvis I ikke tror på disse ord, tro på Kristus, og hvis I tror på Kristus, vil I tro på disse ord, for de er Kristi ord, og han har gitt meg dem, og de lærer alle mennesker at de skal gjøre godt:”

Det var jo akkurat det jeg ville ha svar på. Først trodde jeg at boken måtte være full av slike svar, men jeg fant det ingen andre steder.

Da jeg reiste til Morten og fortalte ham det, sa han at jeg burde prate med et par venner av ham. Det var misjonærene (eldste Noble og eldste Malouf). De begynte å undervise meg, og allerede etter andre leksjon spurte de om jeg ville bli døpt, enten den 1. eller 8. januar. Jeg tenkte at nå når jeg hadde fått svar, så behøvde jeg ikke vente. Valget var lett, 1. januar var en fin dag. Det var en fin måte å begynne et nytt år på.

Etter å ha fortalt det til min bror, sa han at jeg var “gal”. Jeg lurte på hva jeg skulle gjøre og spurte derfor min søster, Mette. Hun syntes jeg burde bli døpt. Fant jeg senere ut at det var feil kunne jeg vel trekke meg ut av det.

Så kom 1. januar. Morten Isaksen døpte meg og eldste Malouf bekreftet meg som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

I begynnelsen hadde jeg veldig mye motstand fra min nære omgangs krets, men det tok av etter hvert.

Jeg gikk inn i kirken fordi jeg ville det, og fordi jeg vet at dette er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Pionerhistorie.

Mitt navn er Aud Marit Klokkhammer og jeg er født på Lista, Vest-Agder, i 1961, som den yngste av 3 søstre. Jeg er oppvokst i et kjærlig og godt hjem og lærte å tro på nøkternhet og rettferdighet. Mine foreldre var ikke aktive i Statskirken, men jeg har etterhvert skjont at de trodde på Gud.

Sørlandet er/var kjent for sin litt snevre oppfatning av hvordan kristendommen skulle oppfattes, og jeg fant et misforhold mellom tro/lære og praksis. Det førte til at jeg meldte meg ut av Statskirken og etterhvert inn i Human-Etisk Forbund.

Jeg flyttet mye rundt for å få meg en utdanning; Kristiansand, Oslo, Grimstad, Sarpsborg, for til slutt å ende opp med jobb og bolig i Oslo. Der bodde jeg til jeg giftet meg i april 1995 og flyttet til Nesodden.

Jeg møtte min nåværende mann, Arne Eddy Jørgensen (Eddy) i november 1992 og da han fortalte meg om sin tro noen dager seinere, gikk jeg heim nærmest i sjokk. Hva skulle jeg gjøre? Oppgi ham eller gi forholdet en sjanse? Jeg hadde jo tatt sterkt avstand fra alt som het kristendom og dens anliggender.

Jeg følte for sterkt for Eddy til å gi slipp på ham og bestemte meg for å se hva som skjedde. Det ble litt diskusjoner og prat omkring religion og Gud, og etterhvert kom jeg til at årsaken til at jeg hadde tatt avstand fra Gud, var ikke at jeg bevisst hadde sagt at det ikke fantes noen Gud, men en konsekvens av mine erfaringer på Sørlandet.

Da jeg hadde funnet ut dette, meldte behovet seg for å finne ut om det fantes en Gud eller ei. I romjulen 1992, heime på Klokkhammer, Lista, tok jeg fram Bibelen jeg fikk til konfirmasjonen. Jeg la meg på kne ved senga, holdt rundt Bibelen og ba til Gud for første gang i mitt liv: " Gud, hvis du finnes, gi meg et tegn på det, Amen". Jeg slo deretter, for meg tilfeldig, opp et sted i Bibelen og las: " Og, du skal vite og forstå..." (Daniel 9:25).

Jeg skjønnte da at det var en Gud, selv om veien videre har vært lang og av og til forvirrende. Det første som måtte avklares var om Eddy kunne/ville gifte seg utenfor Kirken. Jeg kunne ikke bli medlem i Kirken fordi Eddy ønsket det eller for å kunne gifte meg med ham. Skulle jeg bli døpt måtte det være fordi jeg ønsket det og mente det var riktig. Heldigvis sa han at det kunne gå, ellers hadde jeg trolig ikke vært i Kirken i dag.

Tiden gikk og jeg prøvde meg litt fram og en tragisk hendelse i min familie satte igang behovet for å komme nærmere Gud. Det ble etterhvert klart for meg at det gikk sakte, men sikkert mot Kirken. Men jeg klarte ikke og ønsket ikke å ta noen avgjørelser, fordi jeg følte et press og et sterkt ønske fra Eddy om at jeg skulle bli medlem. Jeg sto imot inntil det var klart at vi skulle gifte oss og dato og andre detaljer var avklart. Da begynte jeg å bli med i kirken, og raskt temmelig regelmessig. Men det var først i september at jeg var klar til å snakke med misjonærer og ta imot leksjonene.

Jeg fant etterhvert masse unnskyldninger for ikke å fastsette en dato for dåp. Jeg viste at det ville skje, men ikke når. Det var mange ting som jeg følte måtte på plass først, men det viste seg at det jeg ventet på, var at Eddy skulle ta imot det Aronske Prestedømmet slik at det var mulig for ham å døpe meg. Da Eddy fikk Prestedømmet, falt alt på plass for meg og jeg sa ja til å bli døpt like etter.

5. november 1995 ble jeg døpt av Eddy og Biskop Herland bekreftet sammen med andre, da Eddy bare hadde det Aronske Prestedømmet da og derfor ikke kunne gjøre det. Han har nå også mottatt det Melkisedeske Prestedømmet og skal velsigne vår lille datter, Inger Sofie, født i mai 1996.

Jeg vil også si at Eddy's, og nå våre, hjemmelærere har stor del av æren for at jeg i dag er medlem av kirken.

INGEBORG HARVELLS HISTORIE

Min nest yngste bror, Fritz Helland, sluttet seg til Kirken med sin familie - kone og 2 barn - en gang i begynnelsen av 50-årene. Han reiste til Utah i 1959. Jeg husker godt at han bodde hos oss i Skiferveien og skulle ta fly fra Gardermoen til USA. Min mann Kjell og jeg forundret oss over dette, men foreløpig slo vi det fra oss. Vi fikk jevnlig brev fra Salt Lake City, hvor han bodde med familien. Og han skrev stadig om Kirken og hvor engasjert han var i den. Han har forresten vært 1 år på misjon sammen med sin kone, Gerda, i Haugesund.

Og han og hans familie var ofte på besøk i Norge, også hos de andre i slekten. Bare min mor viste virkelig interesse, var med ham i kirken på Storetveit i Bergen.

Misjonærer på rutinebesøk hadde vi også, men jeg hadde ikke tid til å snakke med dem, "travel husmor og mor til 3 barn".

Den avgjørende fasen kom etter Fritz' besøk i 1969. Da hadde han med brosjyrer om gjenopprettelsen. Spesielt ble jeg begeistret for engelen Moronis besøk hos Joseph Smith. Dette med åpenbaring og en annen verden enn den jordiske, gjorde et sterkt inntrykk på meg. I tiden etter tenkte jeg mye på dette. Når misjonærene senere kom på besøk, hadde vi mye å snakke om.

Jeg fikk Mormons bok og leksjonene og leseoppdrag i Mormons bok. Vi slo stadig opp i Bibelen også, for å finne de "riktige" bibelordene. Jeg hadde ingen vanskeligheter med å godta Mormons bok som "den annen Bibel". Jeg syntes det måtte være sånn - så gammel som den "opprinnelige" var. Og misjonærene imponerte meg også med sin Bibel-interesse. Jeg hadde ikke opplevd maken til Bibel-studium siden min mor og los Evensen (vår nabo) under krigen diskuterte Skriften (Joh. åpenb. og Bergprekenen osv.) Og det gledet meg samtidig som det fascinerte meg. Jeg satte av faste tider (til tross for ungemas og hjemmestell) og leste i de nye bøkene, *Lys over Norge*, osv.

Det gikk ikke like greit hele tiden. Men min mann blandet seg ikke inn i dette, viste ingen interesse heller, men lot meg lese i fred. Han respekterte min skriftlesning, men han ville ikke lære noe nytt av meg. Han trodde naturligvis at dette var en av alle sektene som har florerert til alle tider. Det var vondt for meg at han trodde det, men det var bare slik.

Jeg fikk en klarere forståelse av det som er meningen med livet vårt. Og jeg fikk det bedre med meg selv, selv om jeg plages av sykdom og plager som andre. Jeg fikk visshet - et sterkt vitnesbyrd om at Kirken er sann, at både Bibelen og Mormons bok er Guds ord og at det er profeter og åpenbaringer også i vår tid. At dette ikke bare eksisterer som abstrakte begreper i en fjern tid, men er aktuelle også i vår tid. Det er min bønn i Jesu Kristi navn at Kirken må vokse, at Guds rike må komme til oss alle.

Margit Johansen Røstvik født 1. januar 1912 på Rolvsøy i Måsøy-kommune.

Året er vinteren 1949 i en liten by langt nord, verdens nordligste by, Hammerfest.

Det var bare noen få år etter krigen, og Hammerfest holdt på å bli igjenreist etter utslettelsen. Hele Finnmark ble brent og rasert under krigen, og i Hammerfest sto det igjen kun et kapell på kirkegården.

De første husene ble bygd, og min far og mor hadde kjøpt et av husene bare noen få år tidligere, da misjonærene fra Jesu Kristi kirke av Siste Dagers Hellige banket på vår dør.

De presenterte seg som Eldste Williams og Sims.

Min far Jens Røstvik lå på sykehus i Mo i Rana, og min mor Margit, deres 4 barn Bjørg Jorid, Ellen-Karin, Else-Marie og Anne-Grethe, hennes søster Anny Johansen og deres bror Eivind var hjemme.

Mine besteforeldre Anna og Peder Johansen var Lestadianere, og min mor og hennes søsken var oppdratt i deres tro.

Min mor hadde på den tiden undersøkt flere kirkesamfunn, men fant seg ikke til rette, og ingen kunne gi henne svar på det hun søkte etter.

Da disse unge menn fortalte om Joseph Smith og presenterte endel av evangeliet, ble min mor intressert. Hun tok imot heftet om Joseph Smiths vitnesbyrd og Mormons Bok, og inviterte misjonærene å komme tilbake igjen. Josephs Smiths vitnesbyrd leste hun først, og det fant hun veldig interessant. Mormons Bok leste hun både dag og natt. En natt hun leste i boken fikk hun en bekreftelse på at Mormons Bok virkelig var sann og samtidig fikk hun erfare bønnens betydning og kraft. Etter den natten var det ingenting som kunne rokke hennes vitnesbyrd. Endelig hadde hun funnet svar på det hun hadde søkt om i mange år.

Hun ville at Eldste Clayton Williams skulle døpe henne fortest mulig, men det var vinter og isen lå tykt på Mellomvannet som lå nærmest vårt hjem. Hun ble fortalt at hun måtte vente til isen hadde smeltet.

Misjonærene begynte med "Primary" for barn, og ellers på møtene som de holdt var det endel mennesker som kom for å høre på disse ungene mennene. De talte og sang på møtene.

Ryktene i den lille byen begynte å rulle om disse to unge menn. Hvem var de? Var de spioner? Mormonerne ble oppfattet som amerikansk ikke kristen sekt som var farlig å ha med å gjøre.

På vinteren ble misjonærene flyttet bort fra Hammerfest og nye misjonærer Eldste Garth Wright og Martin Williamson kom ikke før høsten samme året.

Men tross i mange advarsler og onde rykter fra familie, naboer og venner ble min mor døpt om natten den 21. september 1950 i Mellomvannet i Hammerfest. De skiftet klær i en liten hytte som sto like ved vannet. Dåpen fant sted om natten på grunn av at de skulle få være i fred med denne hellige handlingen. Hun var da 38 år gammel.

Hun hadde et sterkt vitnesbyrd om at Joseph Smith var en Guds profet og at Jesu Kristi kirke av Siste dagers hellige var Guds sanne kirke, og dette vitnesbyrdet elsket hun å dele med alle hun kom i kontakt med. Hun banket på dører og fortalte om evangeliet, og Josephs Smiths vitnesbyrd elsket hun å dele med andre. Hun stoppet mennesker på gaten, og alltid hadde hun traktater om kirken i vesken som hun med glede delte med andre. Hun laget plakater og inviterte til møtene som skulle holdes, og var på byen og spikret de opp. Hun benyttet virkelig enhver anledning.

Hjemmet vårt sto alltid åpent for misjonærene og alle var velkommen i vårt hjem.

Evangeliet betydde alt for henne i alle år og hun var en stor Pionerkvinne som sto fast på sin tro på tross av mange problemer og vanskeligheter i den første tiden kirken kom til Hammerfest.

Ellen-Karin Røstvik Edvardsen
Oslo 1 Ward

Aasta Huneide
Skien ward, Oslo stav.

Min Pionerhistorie

Jeg har alltid vært et søkende menneske. Jeg vokste opp på en liten gård på Vestlandet som den yngste av seks søsken. Mine foreldre trodde at Gud var til. Ut fra det lærte de sine barn og tro og stole på Guds hjelp i alle ting.

Vi bodde avsides fra prest og kirke, så når et lite barn i nabolaget ble sykt og dødende uten å være døpt, ble min far budsendt for å utføre denne handlingen. Hvis barnet ikke ble døpt, gikk det fortapt. Dette ble et stort problem for meg alt fra jeg var et lite barn og framover i ungdomstiden. Jeg tenkte at da var Gud slem og urettferdig. Dette var grunnen til at jeg alltid var på søken etter noe.

Årene gikk uten at jeg fant noen religiøs grunn å stå på.

I mitt 39. år hadde jeg gjennomgått så mange vanskeligheter at jeg bestemte meg for å finne Gud slik som han er, slik som jeg forestilte meg en himmelsk Fader.

Jeg oppsøkte religiøse personer og menigheter, men fant at det var fåfengt.

Så en dag gikk jeg til mitt lønnkammer for å be, ikke til Gud, men til Jesus, for han var snill. For å være riktig ærbødig i denne viktige saken, tok jeg skoene av og knelte ned.

I det jeg henvendte meg til Jesus, hørte jeg en stille hvisken i øret: "Du skal be til Faderen i Jesu navn." Denne bønningen ble svært kort. Jeg følte at jeg ikke kjente min himmelske Fader. Men etter det jeg hadde fått vite måtte jeg be til ham. Jeg bad om at han måtte vise meg sannheten, koste hva det koste ville. - Etter den bønningen fikk jeg betale en høy pris og erfare at himmelen ikke er på billigsalg.

I februar 1957, en uke etter bønningen min, kom misjonærene. Det var fint kledde gutter. De spurte: "kan vi kommer inn til deg og snakke om Gud?" Disse to eldstenes navn var eldste Sanders fra Ogden, Utah og eldste Hansen. Da de var kommet inn i stua, var det første spørsmålet deres: "Hva vet du om Gud?" Og jeg svarte i følge erfaringen jeg nettopp hadde: "Jeg vet at han hører bønner." Så fortalte de at Guddommen er tre personer, Faderen og Sønnen som har legemer av kjøtt og ben og Den Hellige Ånd som har et legemet av ånd. Jeg visste at det de sa, var sant og følte meg lykkelig for det. Men Djevelen var der og prøvde å avlede meg.

Jeg ville teste disse unge mennene og spurte: "Hvem ber dere til?" Og svaret hadde jeg hørt før: "Vi ber til Faderen i Jesu navn". Da visste jeg at disse unge mennene kom fra Gud.

Da de gikk, var det igjen i rommet en god og fredfull atmosfære. De hadde ikke sagt noe om å komme igjen, og noen dager senere så jeg dem utenfor på veien, men de kom ikke inn. Jeg ble skuffet. Men misjonærene kom igjen og jeg fikk lære mange ting og visste at jeg nå holdt på å få sannheten som jeg hadde bedt om.

Den gangen for 40 år siden, var ikke folks innstilling til Kirken så pass vennlig som den er nå. Tiden da misjonærene ble kastet i fengsel for å døpe og forrette nadverden lå bare noen tiår tilbake i tid. Fant man i det hele tatt litteratur om Kirken, var det de rene røver historier av løgn og fantasi. Jeg visste dette, men fortalte likevel om min erfaring med Kirken til alle som ville høre. Min søster trodde jeg var gal og var virkelig bekymret for meg. Men hennes mann var mer forstående: "Ikke bekymre deg om Aasta, du kan vel se at hun er lykkelig", sa han.

Den 7. juli 1957 ble jeg døpt i Børsesjø mens klokken i Gjerpen kirke lød ut over dalen. En søster ble døpt samtidig. Hun het søster Nerisen. Vi var de første som sluttet oss til kirken her i Skiens siden de første medlemmene rundt århundreskiftet.

ARNE B BAKKEN f. 9. November 1911

Min far, Arne Birger Bakken ble født på Ulefoss i Holla i Telemark den 11. November 1911. Snøen lå allerede meter høy tidlig i november det året. Da skolegangen i hjembygda var ferdig, dro far til Oslo for å fortsette videre utdannelse. Det var mens far var fire år på befalskole på Oscarsborg at mor og far traff hverandre. Mor tilbragte hver sommer med sin familie i Drøbak.

Mens far var en ung gutt var han en gang med og tok opp mantall i bygda. Han husket godt den lille rubrikken hvor man skulle skrive opp hvilket trossamfunn man tilhørte. Rubrikken var så liten at man så vidt fikk plass til "St.k." for Statskirken. Det gjorde derfor et sterkt inntrykk på far da de kom til en eldre dame som sa hun var med av Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige - for hvordan skulle de få plass til det lange navnet! Da mor skulle fortelle far at hun var medlem av kirken, sa hun at far sikkert ikke kunne gjette hvilken kirke det var. Ja, da tok far frem det merkelige navnet han husket fra barneårene - og mor ble virkelig forbauset!

Far var alltid en rettskaffen mann, en mann som satte seg høye mål og som ikke vek unna, men etterlevde de normer han hadde bestemt for seg selv. Bland venner og i arbeidslivet- og senere da han ble medlem av kirken, var han alltid omtalt som en mann med stor integritet.

Det ble naturlig for far å gå med mor i kirken. Under krigen spilte han sammen med mor i orkesteret de hadde der. Han deltok i klasser og ble til og med kallt til å være rådgiver i misjonens presidentskap for GUF. Etterhvert som årene gikk ble han ofte omtalt som "halvbror Bakken". Men det var først da jeg var fjorten år i 1960, at far ble døpt og ble et medlem av kirken. Jeg minnes så vel den tiden. Et nytt misjonærpar skulle undervise far igjen - men denne gangen lot de far få stille spørsmål, og misjonærene startet ikke med 1. leksjon. Far hadde jo fått stor kunnskap om evangeliet gjennom alle de årene som han hadde gått med oss. Eldste Owen ville at misjonærene skulle være alene med far, men jeg husker så godt hvordan mor og jeg satt i trappen til stuen mens vi holdt hverandre i hendene og tjuvlyttet. Så fulgte dager da far ikke skulle ha frokost, og han skulle spise middag i forfindelse med arbeidet. Lite ante vi at far fastet, før han stille en junikveld, dagen før St. Hans aften sa: "I morgen skal jeg døpes". Hvilken glede det var for hele familien, men spesielt for mor, som hadde ventet i over 20 år på at far skulle bli medlem av kirken.

Neste sommer reiste vi som en familie til London tempel hvor først mor og far ble beseglet til hverandre, og så min bror Børre og jeg til mor og far. Da London tempel ble inviet noen år tidligere, var mor tilstede, og tenkte vel at dette var det nærmeste hun ville komme et tempel. Men gleden ved tempelarbeide fikk far med en gang. Han hadde hatt stor interesse for genealogi selv før han ble medlem, og samlet over 6000 navn. Etter et par år var det han som ledet reisen til templet og hans eksempel har hatt stor innvirkning på meg når det gjelder tempelarbeide. Etter at far ble et medlem, fikk han anledning til å arbeide som rådgiver til mange misjonspresidenter - mange av dem ble også hans nærmeste venner.

Da far holdt sitt første vitnesbyrd etter at han ble et medlem, husker jeg at han fortalte om utgravningene i Pompeii. Han fortalte at etterhvert som byen ble avdekket så fant de ut hva menneskene hadde gjort i det øyeblikket lavaen strømmet inn. De fant mennesker på hustakene, i flukt - alle forsøkte å komme unna den store katastrofen som skulle ramme dem. Men da de gravde frem vaktene som var satt til å vokte byporten, fant de dem stående på sin post slik de var bedt om å gjøre. Det er ikke rart at far likte denne historien. Far var alltid en slik mann selv - en man alltid kunne stole på. Han sto også på sin post til siste slutt. Han ble syk mens mor og han tjente i Stockholm tempel. Da han som rådgiver i tempelpresidentskapet gikk runden rundt i templet og så at alt var i orden før han stengte døren på "mittsommaraftonen" i 1986, visste han ikke at det skulle bli hans siste dag i templet. Neste dag ble han bragt til sykehuset og senere fløyet i ambulansely til sykehus i Oslo. Han kom aldri ut derfra før han døde i oktober samme år. Selv de siste månedene mens han hadde store smerter, var han et eksempel for andre. Han hadde stor tro og var fylt av ro og fred inn i det siste. Mange som kom til ham på sykehuset denne siste tiden, kom derfra i stor forundring - for isteden for å føle sorg og fortvilelse, følte de seg oppbygget. Far var ikke redd for å dø - men han sa det var trist å måtte forlate dem som han var glad i. Savnet er også stort hos oss som er igjen, men vi vet at hvis vi kan følge hans gode eksempel og leve slik han gjorde, vil vi være sammen igjen. Jeg er takknemlig for at far tok steget og var den første i sin slekt til å bli medlem av Jesu Krsisti kirke.

Bente Karlsson, Sandvika ward

Fritjof Jarle Edvardsen, født 28. september 1944.

Jeg er født og oppvokst på Røst, og jeg er nestyngst av 10 søsken. Så vidt jeg vet er jeg det eneste medlem som kommer fra denne øykommunen helt sør i Lofoten. De fleste på disse øyene langt ute i Norskehavet ved innløpet til Vestfjorden, livnærte seg av de rike fiskeforekomstene som dette området er kjent for.

1. januar 1961 reiste jeg til Oslo for å gå på skole. Etter skolen reiste jeg tilbake til Røst og jobbet med Lofotfiske for 1 1/2 år. Reiste så tilbake til Oslo for å videreutdanne meg som flymekaniker. I skoleperioden kjørte jeg drosje i helgene. Inn i mellom utdannelsen tok jeg militærtjenesten i sjøforsvaret i Harstad.

Som de fleste innflytterungdommene i hovedstaden oppsøkte jeg om lørdagskveldene bygdelagene fra min landsdel. En lørdagskveld i mars 1969 havnet jeg i Finnmarkslaget.

Denne kvelden ble et vendepunkt i mitt liv. Her møtte jeg nemlig min tilkommende kone. Jeg ble ikke lite forbauset da hun fortalte meg at hun var "mormon". Jeg hadde aldri hørt om "mormonerne" før, utenom ei cowboybok jeg hadde lest hvor jeg fikk inntrykk av at de var noen feiginger som ikke våget å slåss. Ellen-Karin fortalte hva endel av hennes religion gikk ut på, og jeg ble også spurt om jeg ville høre på misjonærer som kunne forklare nærmere hva kirken sto for. Jeg gikk med på å komme hjem til henne å høre på misjonærene.

Straks jeg hilste på disse unge mennene, merket jeg den gode ånden de hadde.

Da misjonærene Eldste Roy Gundersen og Nolan Cheney ba meg lese i Mormons Bok, lovte jeg å gjøre det. Det ble flere samtaler med dem. Jeg lærte litt etter litt. Da de fortalte at Kirken ble ledet av en profet, at de hadde tolv apostler og dessuten syttier, alt dette som Jesus hadde da han vandret på jorden, var det som om brikkene falt på plass.

Min mor var en dypt religiøs kvinne. Daglig holdt hun sine bønner og leste i Bibelen. Hun tilhørte Indremisjonen, og ofte måtte jeg som barn være med til kirken. Jeg hadde således en forestilling om at det fantes en Gud, men mine dager gikk som de fleste ungdommene. De sosiale samværene var preget av en dram og en røyk.

I Oslo bodde jeg hos en bror av meg. Han hadde nylig konvertert til Jehovas Vitne, og han ville gjerne fortelle meg om sin overbevisning, men jeg følte at det mormonmisjonærene fortalte, både var mer logisk og korrekt ifølge Bibelen.

En søndag ble jeg med Ellen-Karin til Kirkens møtehus i Oslo. Da vi kom opp Hekkveien, så jeg at alle som gikk inn i kirken var så fint kledd. Mennene, ja, endog små gutter hadde jakke, hvit skjorte og slips. Jeg snudde resolutt.

Neste gang jeg gikk opp bakken til Kirken, hadde jeg på meg min fineste stas. Jeg likte atmosfæren i Kirken og ble godt mottatt. Jeg skjønte etter hvert at jeg hadde funnet en kostelig perle. Jeg hadde ikke bare funnet en pike som var villig til å dele livet med meg, men hun hadde presentert meg for en religion som var Jesu Kristi sanne evangelium.

Dåpsdatoen ble bestemt til 26. februar 1972. Stein Pedersen døpte meg, og Eldste Nolan Cheney bekreftet meg som medlem. 12. mars 1972 fikk jeg det Aronske Prestedømmet av Ludvig Arnesen. Den 4. februar 1973 ble jeg ordinert som eldste av misjonspresident Gøsta Berling, og 23. juli 1973 ble Ellen-Karin og jeg beseglet i London Tempel. Stein Pedersen ordinerte meg som høyprest den 2. februar 1992.

Judith Sofie Olsens historie.

Judith var en søkende kvinne. Fra hun var ganske ung hadde hun et oppriktig ønske om å finne ut av sannheten om livet. En dag var hun ute og hang tøy til tork i skogholtet i nærheten av der hun bodde i Vågsbygda utenfor Kristiansand. Tom, den nesteldste av hennes fem barn, lukket opp døra da to unge menn banket på. Men da han ikke skjønnte hva de sa, lukket han døra igjen. Judith fikk se de to unge menn som hun gjenkjente som misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hun ropte og hoiet og sa at hun gjerne ville snakke med dem. De stanset og hun ba dem inn. Grunnen var at hun ville fortelle dem at hun som syvendedags adventist visste at sabbatsdagen var lørdag. Misjonærene hadde egentlig en annen avtale litt senere denne dagen, men den ble utsatt, for dette ble en kveld av stor betydning både for Judiths liv og for de unge menns glede over å møte et oppriktig søkende menneske.

De fremla det første syn hvor Joseph Smith fikk svar på sitt spørsmål om hvilken kirke han skulle slutte seg til. Misjonærene fortalte at prestedømmets myndighet til å forrette på Guds vegne ble gitt Joseph Smith senere. Det at Joseph Smith fikk myndighet direkte fra Gud, fikk Judith bekreftet gjennom den Hellige Ånd. "Dette er sannheten", uttalte hun etter å ha lyttet til misjonærene. Hennes mann, Kristian, var til stede ved hver av de første leksjonene, men han trakk seg senere tilbake. Men han respekterte at hun måtte følge den vei hun visste var rett. Kristiansand var den gang en by hvor alle kjente alle. Min mor var en kjærlig datter og ønsket ikke å såre sine foreldre. Hun utsatte dåpen noe tid av den grunn, men da familien flyttet til Oslo ble hun døpt i Osterhaugsgt. 27 i 1951.

Hun benyttet enhver anledning til å bære sitt brennende vidnesbyrd både i kirken og gjennom brev til sine foreldre og alle hun møtte. Musikkgledden hun selv fikk og ga gjennom å spille fiolin brakte henne i kontakt med mange mennesker.

Det ble sagt om henne: Hun sa aldri et vondt ord om andre. Hennes liv var preget av kjærlighet for andre. Hun var en sann Guds tjener.

I sine barns hjerter sådde hun gode frø. Hennes etterkommere har som misjonærer banket på nye dører og møtt oppriktig søkende mennesker.

Sitat fra Judiths brev til sin far: Daniel 2 : Det er en Gud i himmelen som åbenbarer hemmeligheter og han har kunngjort at det skal skje i de siste dager.

Jeg vil bare bære mitt vidnesbyrd for dere, at jeg vet i sannhet av hele min sjel at dette er sannhet og at Gud har åbenbart hele sitt evige evangelium i disse siste dage, Johannes Åbenbaring 14:6. Jeg husker dere alltid i mine bønner.

Hjerteligst Judith

Ved hennes barn
Johnny Christian Olsen
Tom Josef Olsen
Eva Lucie Nilsen
Helge Petter Olsen
Ruth-Marion Andersen

ASTRID MANSRUD, F.01-05-1920 I AKER (NÅ OSLO)

Jeg har alltid hatt et stort behov for kontakt med min himmelske Fader. Som barn og ung var jeg KFUK- speider, og min lengsel ble styrket. Mine foreldre var passive medlemmer av Statskirken.

Jeg gikk ofte i Bekkelaget kirke, og var også med i kirkens sangkor.

Jeg har en søster.

Min mann var ateist, og i en periode var jeg passiv, inntil jeg ble alene. Jeg forsørger et adoptert barn.

I 1964 kom det til en omfattende krise i mitt liv.

Gjennom min venninne fra barndommen, Rigmor Heistø, kom jeg i kontakt med misjonærene i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg hadde - trodde jeg - et godt grunnlag i tros - og kirkehistoriske spørsmål, og dro rundt til diverse prester for å få klarhet i en vanskelig omstillingsperiode. De ba meg alle om å ta mer aktivt del i menighetsarbeidet og slutte å tro på eventyr.

Jeg gikk med på å høre misjonærenes 6 diskusjoner. Ifølge dagboken fra denganglevet jeg en tid med stor usikkerhet og tvil, men et møte i Rigmors hjem etter hennes dåp, der misjonærene Bruce Crowder og John Whiting var tilstede, fikk jeg et vitnesbyrd.

Jeg hadde en vond og rastløs tid i dagene før dåpen, Gud føltes plutselig langt borte. Selve dåpsdagen var forferdelig.

Jeg ble intervjuet av eldste Garret, og endelig, kl. 17.00 den 16-11-64 ble jeg døpt av eldste John Whiting. Jeg ble bekreftet av eldstene Crowder, Trift og Whiting. Jeg fikk fred i sinnet den dagen.

Etter dåpen fikk jeg vanskeligheter både hjemme og på skolen.

Min mor fikk anfall og lå til sengs i 3 dager, min far hadde ønsket å være tilstede ved dåpen.

Lærerne på skolen var uten forståelse. Mange overså meg, noen i hele 5 år!

Sognepresten godtok IKKE at jeg har 13 timer kristendomsundervisning.

Rektor var fortvilet da ingen kunne overta.

Min lønn var 1.198,55 pr. mnd. som lærer, det ble vanskelig med tienden, men det gikk. Herren har sagt: Prøv meg! og det har jeg gjort; men Han har også prøvet meg, og det har gjort meg sterk i troen.

EN TILKJENNEGIVELSE OG VITNESBYRD.

utdrag fra Laura Ulrikke Jensen Gaarders historie.

Jeg ble født på Sula, Nordfrøya, S. Trøndelag 23. mars 1897. Sula er et fiskevær. Min far var fisker og min mor stelte hjemme.

Da jeg var 7 år gammel, omkom min far på sjøen. Kort tid etter reiste jeg inn til Trondheim til min tante og onkel for å bo der og gå på skole.

Jeg fikk mine 7 års folkeskole på Ila skole. Etter endt skolegang tok jeg jobb som hushjelp hos en familie i byen.

Da jeg ble gammel nok, begynte jeg på et katolsk hospital som sykepleierlærling. Da læretiden var over, flyttet jeg inn til hovedstaden.

Jeg fikk meg en hybel der og etablerte meg. Sammen med en venninne begynte jeg å gå på en kafe i byen. Her la jeg en dag igjen min portemonne.

Til min store overraskelse fikk jeg besøk av en ung mann som overrakte meg portemonneen. Denne unge mannen inviterte meg med på kino, noe jeg aksepterte. Dette var første gang jeg ble kjent med min senere livsledsager.

Men tilbake til mitt opphold i Trondheim.

Da jeg var 14 år gammel, hadde jeg en drøm: Jeg gikk med skoleklassen min til en stor bygning. Da vi var kommet frem dit, skilte jeg lag med de andre og gikk til en dør som jeg åpnet og gikk inn. Jeg kom inn i en stor sal eller kapell. På endeveggen var et stort bilde av Jesus Kristus og to andre bilder.

En bikube var også malt på veggen med bier rundt. Det var også malt et skriftsted på veggen hvor det stod: "Men dersom noen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham."

Jeg giftet meg 11. juli 1919 i Sagene menighet. Dengang arbeidet min mann som verktøymaker på Chr. Spigerverk. En arbeidskamerat av min mann (Anton Jensen) inviterte oss en dag med til sin kirke.

Vi var lutheranere, men sa oss villige til å bli med. Så den dagen vi bestemte oss for å gå, passet det dårlig for ham. Vi fikk en orientering om hvor vi skulle gå. Gaten visste vi hvor lå, Osterhaugsgt. 27.

Da vi kom dit, så vi et stort skilt over porten med teksten: JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE.

Vi gikk inn og opp trappen til møtelokalet. Vi var tidlig ute, så vi var alene.

Da vi kom inn i salen eller kapellet og så oss om, utbrøt jeg: HER HAR JEG VÆRT FØR! Bildet av Jesus var der, bildet av Joseph Smith og Heber J. Grant var der, men bikuben manglet. En dame som hadde sittet oppe på forhøyningen kom ned til oss og hilste, og jeg spurte: "Hvor er bikuben?" Damen var en misjonær fra Bergen, søster Martiniussen, og hun svarte at det har vært en bikube, men den er malt over. Jeg fortalte om drømmen, hvorpå hun sa det var en tilkjenneivelse. Jeg og min mann ble døpt den 3. mars 1923. Senere, den 3. des. 1955 ble vi besejlet i Salt Lake tempel, hvor vi dengang bodde.

Utskrift fra mors historie
ved Randulf Gaarder.

HENRIK JOHANSENS PIONERHISTORIE.

På mine foreldres tid, antagelig årene 1915 og fremover, var det vanlig med husmøter i forskjellige leiligheter til medlemmer av Kirken.

Det må ha vært på disse husmøtene at det lille frøet om evangeliet ble sådd, og hvor den misjonæren som min mor fikk Mormons Bok av, skrev denne vakre og meget inspirerte bønnen:

En bønn for deg er blitt uttalt idag. Må Herrens kjærlighet alltid være med deg hvorhen du er og hva du enn gjør. Må Guds velsignelse alltid hvile på deg, og i årene som kommer. Må Guds fred bli med deg og Guds store kjærlighet være med deg.

Marie Nord Johansen, f. 20. okt. 1891 i Naverstad, Bohuslan, Sverige, ble døpt 17. nov. 1917 i Osterhougs gt. 27 i Oslo.

Min far Alfred Gothard Johansen, f. 23. feb. 1887 i Oslo, ble døpt 6. mars 1922 i Osterhougs gt. 27 i Oslo.

De fikk fire barn, alle døpt inn i Kirken. På den tiden jeg ble døpt, 24. juni 1927, bodde familien i Vika, Engens gt. 15.

Å være siste-dagers-hellig på den tiden var ikke alltid så lett. Jeg kan huske at min bror og jeg tok omveier for å slippe å gå forbi gutta på hjørnet da vi skulle til Kirken. Det gikk jo greit, men det var ting som var litt ubehagelig, så unge som vi var.

Som familie var vi på den tiden meget aktive i Kirken, da mine foreldre passet på at vi som barn alltid på søndager gikk i Kirken. Vi var påpasselige som tiendebetalere, og av den grunn manglet det ingenting av materielle goder.

Min far døde under krigen, 5. januar 1945, så min mor ble alene med oss barna, men heldigvis så var vi alle voksne og i arbeide, så alt gikk likevel godt.

Det var tungt til å begynne med, men tid leger alle sår, evangeliet, Skriften og Kirken var hennes trøst spesielt i den tiden, og det preget hele hennes jordiske liv.

Så kom tiden da min kjære mor følte seg litt ensom, da hennes barn var gift og forlatt redet, som det heter. Hennes eldste sønn hadde allerede stor familie, og hadde emigrert til Amerika.

Det ble til at Karly, min søster, og hennes datter Solveig også emigrerte til Amerika i 1952.

Min mor reiste tre år etter for da å bo sammen med sin datter. Min mor fikk ca. 20 år sammen med dem. Noen få år før reiste en god venn av familien til Amerika og bosatte seg i Salt Lake City, han het Olaf Vogeler. Jeg nevner ham fordi han ble min mors hjemmelærer og gode støtte resten av hennes liv i Amerika.

Min bror og jeg fikk anledning til å besøke min mor og søster i 1967, og det ble vendepunktet i mitt liv. På nattbordet i det rommet min bror og jeg skulle bo, lå Kirkens Standardverker.

Jeg leste Joseph Smiths levnedsløp og Mormons Bok, som gjorde at interessen for evangeliet blir sterkere hos meg. Da min mor fikk vite at jeg hadde fått evangeliet og vitnesbyrdet tilbake, var gleden ubeskrivelig. Det var en åndelig opplevelse som står for meg som det største som har hendt i mitt liv.

Min mor hadde bedt utallige ganger om at hennes barn måtte holde seg til Kirken.

Min mor var et trofast medlem av Kirken, og alltid tilstede på møtene. Hun hadde sin faste plass i Kirken, og det eneste som kunne holde henne vekk, var sykdom. Hun var en edel og from kvinne som vil få den plassen hun fortjener i Guds rike.

JANNY JULIE BROCHS
f. 22-12-1913 i Fauske i Nordland.

Jeg har alltid vært religiøs,- forsto Guds eksistens fra tidligste barndom,-
skjønte forskjellen på galt og riktig.

Jeg hadde respekt for Gud og hans skaperverk.

Foreldrene mine var i Statskirken, men emisærenes forkynnelse fant ikke grobunn
hos meg. Jeg ventet på sannheten.

Jeg hadde kontakt med 7.dags adventister- men de plaget meg rett og slett.

Jeg fant ingen fornuft i deres tro.Jeg var da gift, ca. 30 år gammel, og hadde to barn.

Jeg flyttet til Moss, hvor jeg kom i kontakt med Kirkens medlemmer, som holdt møtene sine i
Nordlandsforeningens gamle hus.

Jeg møtte misjonærene, men de hadde en meget vanskelig oppgave.

Jeg ble gode venner med dem.Dana, en av misjonærsøstrene, skulle reise hjem, og ønsket at
jeg skulle la meg døpe.

Selv om jeg følte at jeg ikke var helt rede til dette,lot jeg meg overtale for å glede henne.

Jeg har hatt mange vanskelige stunder med meg selv. Jeg følte at jeg ikke var riktig døpt -
og det føler jeg fremdeles.Jeg våkner ofte om nettene og lurar på om jeg er rede, tviler på om jeg er
ordentlig døpt, om dåpen er gyldig.Jeg føler selv at det var et dårlig grunnlag.

Jeg har ofte tenkt på å gå ut av Kirken for så å komme tilbake og bli døpt på nytt,for nå vet jeg at
Kirken er sann, og jeg godtar Joseph Smith som en profet, og Mormons Bok, Lære og Pakter
og Den Kostelige Perle som Kirkens Standardverker.

Jeg er den eneste i min familie som er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
og jeg liker godt å arbeide i Templet.

AGNES GRØTTE JENSENS HISTORIE

Jeg er født 28-2-1926 i Overhalla i Nord-Trøndelag, men er oppvokst i Vefsn i Nordland.

I 1952 reiste jeg til Oslo for å arbeide med barn.

Der traff jeg min mann, og vi giftet oss i 1955.

I 1957 eller 1958 kom det to misjonærer som jeg slapp inn, men ville ikke gjøre noen avtale. Da jeg fortalte min mann om det, sa han: "Det var synd. Jeg skulle gjerne høre litt mer om denne mormonstaten."

Selv hadde jeg aldri hørt om mormonene.

Et par år senere banket det igjen to unge menn på døren, og denne gangen avtalte jeg med dem at de skulle komme tilbake.

Jeg vet ikke om vi hadde en anelse om at dette kom til å bety noe spesielt for oss - ihvertfall skaffet vi barnevakt og gikk på kino.

Heldigvis gav ikke misjonærene opp, og vi ble undervist, og det kom til å bety noe spesielt. Alt de sa virket så riktig og trygt. De var så unge og overbevisende, og vi var ikke vanskelige å overbevise.

Den 4. sept. 1960 ble vi begge døpt. På den tiden hadde vi to døtre, den eldste 4 år, den yngste et halvt år.

Dessverre ble min mann uaktiv etter forholdsvis kort tid, men han har aldri fornektet Kirken, og han er fortsatt glad i å fortelle om Kirken til venner og kjente utenfor Kirken.

For meg betyr Kirken svært mye, og det er et stort savn når jeg ikke har anledning til å delta på møtene.

Jeg har hatt stillinger i Kirken, mest i Primær, både på grens- wards- misjon- og stavsplan, men også i Hjelpeforeningen.

På mine eldre dager har uttreksprogrammet stått mitt hjerte nær.

Vi fikk etterhvert tre døtre, og nå har vi ti barnebarn.

Vår eldste datter, Kari, tilhører Hokksund gren, og har fem barn, tre jenter og to gutter.

Bente, nr. to, tilhører Oslo 2. ward og har en datter.

Sissel, nr. tre, tilhører Drammen ward, og har fire barn, tre jenter og en gutt.

Det som gleder oss aller mest, er at de alle er med i Kirken i forskjellige ward og gren.

Mitt høyeste ønske er at de alltid må forstå at de har noe meget verdifullt, og at de vet å ta vare på det ved å etterleve evangeliet.

GULLVEIG SMEBYS HISTORIE

Jeg, Gullveig Smeby, Randby, ble født 24.mai 1933 på Kolbotn.

Jeg og mine to søsken vokste opp i et godt kristent hjem.Mine foreldre og store deler av min familie tilhørte pinsemenigheten på på stedet. Dette gav grunnlaget for min barnetro.

Min oppvekst og levekår ble preget av fem års krig, og hver dag var en kamp for å overleve.

Disse årene satte sine dype spor og ble en viktig del av min bakgrunn.

Men på tross av disse vonde årene, levde vi barna i en trygg og beskyttet tilværelse i vårt hjem.Negativ påvirkning utenfra var minimal.

Det er med stor takknemlighet jeg ser tilbake på mine foreldres ufattelige slit for å gi oss trygghet og omsorg under slike forhold.

I 1954 giftet jeg meg og flyttet til Oslo.Jeg fikk to kjekke barn, senere 6 barnebarn og ett oldebarn.

Sommeren 1965 banket to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke på min dør.

Jeg visste ingenting om denne kirken,og hadde ikke til hensikt å invitere dem inn.

Jeg henviste til min barnetro, og sa at det var nok for meg.Da fikk jeg en plutselig innskytelse om å be dem inn for å høre hva de hadde å si.

Til å begynne med var jeg veldig engstelig og hadde mange innvendinger.Mye var nytt og ukjent for meg.Etterhvert begynte jeg å føle deres gode ånd og sikre vitnesbyrd.Jeg fikk vite at det fantes en sann Guds profet på jorden idag, hvilket jeg trodde hørte fortiden til.De gav meg Mormons Bok, en bok jeg aldri hadde hørt om. De ba meg lese Moroni 10: 4-5.

Dette skriftstedet var som en nøkkel som åpnet for et oppriktig ønske om å få vite om dette var sant.

Jeg ba av et oppriktig hjerte og med ærlig hensikt.Etterhvert som jeg leste,opplevet jeg en sterk åndelig bekreftelse på at denne boken var sann.Mormons Bok gav meg vitnesbyrdet. Jeg følte at ånden i boken var den samme som i Bibelen.Her hadde jeg funnet noe som jeg ikke ønsket å gi slipp på.

Lite visste jeg da at de neste 10 årene skulle gi meg store prøvelser og mye motgang.

Motstanden kom fra mange kanter.Jeg følte at jeg måtte ta opp kampen, samtidig som jeg gjennomgikk en personlig kamp.Men Herren var med meg på en helt spesiell måte i denne tiden.

Sterke medlemmer av Kirken var til stor støtte for meg.Jeg hadde liten mulighet til å gå i Kirken disse årene.Jeg hadde et inderlig ønske om å bli døpt.

Den 11.sept. 1975 fikk jeg min manns samtykke til å bli døpt.Det var en stor dag for meg, nesten uvirkelig.

Kirken betyr alt for meg.Den har forandret hele mitt liv.Den har gitt meg kunnskap om livets hensikt og mening.Den hjelper meg til å utholde livets prøvelser.Den har gitt meg en personlig utvikling som jeg ikke har kunnet få noe annet sted.

Jeg tenker ofte på hvor heldig jeg har vært, hvorfor det akkurat skulle bli meg som forsto det gjengitte evangelium.Dette vil jeg en dag få svar på.

Jeg vet at min himmelske Fader lever. Jeg vet av hele mitt hjerte at Jesus Kristus er min frelser og forløser.

Måtte jeg få være en frelser på Sions berg for min familie og slekt, er min bønn i Jesu Kristi navn.

Rutt Edland Greve
Skien Ward, Oslo stav

Min "pionerhistorie"

Mine foreldre var gode, trofaste kristne, men svært forsiktige med å pålegge oss barn å mene det samme som de gjorde. Jeg hadde en trygg barndom med stor frihet. Som 16-17-åring gikk jeg på kristelig folkehøyskole der jeg møtte et sterkt krav om omvendelse. Jeg fikk bare ikke tak i hva å omvende meg fra og hva til. Jeg trodde på Gud og kunne ikke se at jeg var en stor synder.

I min studietid leste jeg om religioner og følte at jeg var knyttet til kristendommen gjennom foreldre og tradisjon. Men jeg kom til det resultat at det ikke fantes noe grunnlag for å si hvilket trossamfunn som eventuelt kunne være det rette. Med denne innstillingen gikk jeg inn i ekteskap- og barn-fasen av livet.

I 1959 flyttet vi fra Rogaland til Skien. Min mann og jeg hadde da to barn og året etter kom pike nr tre. Som trebarnsmor fant jeg det best å slutte i skolen og ta meg av mine egne barn. Så i juli 1962 banket misjonærer på vår dør. Jeg pleide aldri høre på forkynnere ved døren, men det var en forskjell med disse. Jeg kunne ikke definere forskjellen den gang, men nå vet jeg at den bestod i Den hellige ånd. Jeg gikk med på en avtale om at de to skulle komme tilbake samme kveld. Da jeg fortalte min mann om besøket, ble han ikke særlig glad, og da kvelden kom, tok han med vår yngste datter og gikk til noen venner.

Såvidt jeg husker, fikk jeg et eksemplar av Mormons bok samme kveld, og jeg leste den på en uke. Ved 1. Nephi 14:10 smelte jeg riktignok boken igjen i indignasjon over det som ble sagt om mine gode foreldres og besteforeldres kirke. Men få timer etter var jeg tilbake og leste og leste. Hele tiden merket jeg imidlertid ubehag, nesten en redsel. Senere har jeg forstått at det var djevelen som på den måten strevde hardt for å stoppe meg i lesingen.

Ved neste misjonærbesøk spurte jeg om det fantes andre skrifter fra Joseph Smiths hånd, og eldste Oak ga meg Den kostelige perle. Aldri hadde Bibelens beretninger engasjert meg som Moses og Abrahams bok gjorde. Det begynte å gå opp for meg at jeg med denne boken og Mormons bok virkelig hadde fått en kostelig perle, og at de inneholdt åpenbart sannhet.

Jeg forstod også at jeg måtte omvende meg. Hele min måte å tenke på måtte snus rundt. Det vanskeligste var Joseph Smiths påstand om at Faderen og Sønnen hadde fysiske legemer. Det var også nytt for meg at det går an å spørre Gud om ting og forvente svar.

Smått om senn skjønnte jeg at nettopp disse to spørsmålene er grunnleggende for en sammenhengende forståelse av Guddommens natur og forhold til oss mennesker. Jeg begynte å føle en trygghet jeg aldri hadde erfart før. Snart gikk det også opp for meg at all denne kunnskapen medførte et ansvar. Like tydelig som om det skulle være uttalt med ord, visste jeg hva Gud ventet av meg: Du har fått vite hvor Gud er å finne. Det er nå opp til deg å følge opp.

Det betydde at jeg måtte bli døpt og tilsluttet Guds sanne Kirke. Det ble jeg, men ikke uten motstand. Hele familien lot meg tydelig forstå at jeg var ført på villspor. De var ulykkelige på mine vegne, men respekterte min avgjørelse for så vidt som de ikke gjorde noe for å hindre meg.

Misjonærene var en god støtte i begynnelsen. Grenen var ikke stor. Kanskje 10-15 som møtte på søndagsmøtene. Etter kort tid ble jeg kalt til å lede GUF i grenen, og det fylte mitt liv med oppgaver og glede. To av våre barn ble også medlemmer av Kirken. De er nå voksne og har store familier. Barnebarn vokser til, gifter seg i tempelet og får barn.

Da min omvendelse fant sted i 1962, skjønnte jeg at det var en livsviktig sak for meg, men hvor mye det skulle komme til å bety for mange andre, kan jeg først nå begynne å ane.

WALTER MØRKS HISTORIE

Vår far Jens Jensen Mørk ble født 12. jan. 1883 i Oslo, og vår mor Mina f. Olsen Oppaker ble født 18. okt. 1885 i Oslo. De giftet seg 13. april 1903 i Oslo. De hadde til da ikke hatt noen kontakt med andre kirkesamfunn inntil misjonærene fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige banket på deres dør og gav dem et budskap om Jesu Kristi evangelium og Kirke på jorden idag. Her er det et bevis på Guds påvirkning i misjonærarbeide og for dem som ble undervist. Misjonærene fortsatte undervisningen til de ble døpt den 3. feb. 1907 i Osterhaugsgt. 27 i Oslo.

Vi bodde i Herslebsgt. 34, rett overfor Tøyen kirke, så det var for oss barn anledning til å være med på de aktiviteter som foregikk der. Men det ble noe begrenset på grunn av mors oppmuntring til å gå på søndagsskolen i Jesu Kristi Kirke.

Familien var stor da vi bodde i Herslebsgate, vi var ni barn, fem gutter og fire jenter, så det var mange munnar å mette.

Mor var påpasselig med den dagen vi fylte åtte år, og vi ble døpt enten på dagen, eller omkring den tiden, for det var ikke alltid det passet.

Mor og far var veldig strevsomme i oppdragelsen av sine barn, og vi ble opplært til å hjelpe til så vi fikk til livets opphold.

På sommeren fikk far jobb som isolatør som gav far en bra inntekt. Men før jul, ja vel en mnd. før, var Fredrik, vår eldste bror, leder for et salg ved dørene av oss barna, ca. 4-5- stykker.

Fredrik kjøpte opp skokrem og såpe, skolisser, bendelbånd, sikkerhetsnåler og andre ting til en billigere pris, så dette var et bidrag til familiens økonomi.

Rett før jul satt vi hjemme og bronserte grankongler som vi hadde funnet i skogen, satte tråd i dem så de kunne henge på juletreet, og dette solgte vi på dørene.

Alle, både barn og foreldre var med på dette. Vi var flere som gikk på skolen, så vi hadde mange ganger en stri dag. Noe annet som foregikk i vinterhalvåret, var når vi laget tobakkspinner til tobakksfabrikkene som ble brukt til kvartruller og helruller med skråtobakk. Barna fikk noen ører betalt pr. bønne pinner som de var fornøyd med.

Far var uaktiv, men mor holdt seg trofast til Kirken og hadde et sterkt vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Hun uttrykte mange ganger at hun hadde anammet evangeliet, og takket Gud for alle velsignelser hun fikk, men hun hadde også problemer da far var uaktiv og ble borte fra Kirken. I 1926 flyttet vi til Agathe Grøndalsgt. 22 1. etg. etter at helserådet hadde vært på befarings i Herslebsgate, som vi flyttet fra.

En tid gikk en del av barna på søndagsskolen hvor vi fikk vår utvikling i leksene som lærerne underviste oss i.

Våre to søstre, E dith og Laila, ble født i Agathe Grøndalsgate, så vi var da 11 søsken i en to-roms leilighet med et stort kjøkken og store stuer.

Veien til søndagsskolen var blitt mye lenger, men vi gikk hver søndag. Far døde 8. feb. 1946 i Oslo, og mor døde 9. mars 1969 i Oslo.

ROSE ADDAH-YOGTIBAS HISTORIE

Jeg heter Rose Addah-Yogtiba, er 50 år gammel, og er fra Ghana.

Jeg har bodd i Norge siden oktober 1975.

Jeg ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i april 1988.

Dåren fant sted i Trondheim.

Det hele begynte her i Oslo i 1985 da to misjonærsøstre, Pichforth og Cavington, banket på min dør i Lindebergveien. Den første dagen fikk de ikke komme inn fordi jeg hadde besøk,

men jeg ba dem komme tilbake neste dag, og det gjorde de.

Jeg husker godt at jeg fortalte dem at jeg ikke ville høre på noe budskap som ikke hadde med Jesus å gjøre. Til dette svarte de at akkurat det handlet deres budskap om, og at Jesus sto sentralt.

Jeg var da medlem av den Amerikanske Lutherske kirken i Oslo, og min mann var katolikk. Misjonærene fortalte oss om profeten Joseph Smith og Kirken.

Jeg hadde ikke hørt om denne kirken før, så jeg ble veldig interressert i å høre budskapet, fordi jeg merket at de la vekt på åndelige verdier, noe som opptar meg.

Min mann og jeg ble undervist i frelsesplanen m.m. Vi hadde en fin tid med misjonærene, men vi følte ikke behov for å bli døpt etter endt undervisning. Søstre reiste tilbake til USA etter endt misjon i Norge, og vi holdt kontakt en stund.

I 1987 flyttet jeg til min mann i Trondheim. Min mann og jeg gikk i Statskirken i nærheten av der vi bodde.

En dag i februar 1988 (etter at jeg hadde stått opp), følte jeg noe som jeg nå bestemt kan si var innskytelse fra den Hellige Ånd. Den var veldig sterk og klar.

Jeg hørte en stemme i meg som sa: "Gå til mormonkirken og be om å bli døpt."

Jeg hadde gått forbi Kirken, så jeg visste hvor den lå.

Samme dag på vei hjem fra jobben, stoppet jeg der og banket på døren. En mann kom ut og spurte hva jeg ville. Jeg fortalte ham at jeg ville bli medlem av Kirken.

Han så smilende på meg og spurte hva jeg visste om Kirken. Jeg fortalte ham om kontakten med misjonærene i Oslo.

Han lovte å sende misjonærene hjem til meg, så han fikk mitt telefonnummer.

To dager senere fikk jeg besøk av misjonærene. De møtene vi hadde, var veldig åndelig preget. Jeg følte ånden hver gang de var hos meg. Den 2. april 1988 ble jeg døpt, og det er noe jeg aldri kommer til å glemme.

For meg har det ikke vært vanskelig å holde visdomsordet. Jeg har alltid visst at det er Herren selv som har vist meg veien til Kirken gjennom de Hellige Ånd, og Herren kan aldri ta feil eller villede meg. Jeg er overbevist om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Guds sanne kirke på jorden idag, og er ledet av en profet, president Gordon B. Hinkley.

Jeg er bestandig glad for anledninger til å fortelle folk rundt meg om min tro og hva Kirken står for.

Et familiemedlem reagerte på det med visdomsordet og betaling av tiende. Jeg forklarte hvorfor Kirken praktiserer dette, og hvor viktig det er å holde disse paktene, og om de velsignelser de gir oss.

Jeg har et sterkt vitnesbyrd om at Kirken er sann, og er veldig takknemlig for å tilhøre den. Og dette sier jeg i Jesu Kristi navn, amen.

VENKE ASTRID GANGSTØ MOHANS HISTORIE.

Jeg vokste opp i en vanlig statskirkefamilie, og hadde min barnetro helt til jeg ble konfirmert. Konfirmasjonsforberedelsene hadde lite åndelig over seg, så jeg kom derfor bort fra Gud.

Etter noen år kom jeg "på leting", og i julen 1988 fant jeg ut at det var på tide å bestemme hvordan jeg skulle leve.

I januar 1989 kom misjonærene og banket på døren min, og det følte som om de var et svar på mine bønner.

Jeg visste lite om mormonene. Husket bare svakt en film der mennene hadde hatter og flere koner! Etterhvert fikk jeg høre av andre at mormonene hadde hermetikk overalt.... i stua, under senga, osv..., og at de samlet på dette til dommedag!

Familie og venner likte ikke at jeg rotet meg borti en "sekt". De reagerte spesielt på dette med tiende, og at en ikke drakk te og kaffe.

Jeg fikk aldri noen brennende følelse i brystet, og det kom heller aldri noen engler...., men jeg føler at Kirken er sann. Jeg får en god følelse i meg når jeg er i Kirken eller leser i Mormons Bok. Jeg tror at dette har kommet gradvis. Samtidig tror jeg også at jeg følte den Hellige Ånd under misjonærdiskusjonene uten at jeg da var klar over det.

Jeg følte trang til å gråte.

Det tok tid før jeg ble døpt. Det var tro og tvil om hverandre.

Til misjonærenes store glede ville jeg ha Mormons Bok til alle i familien min....men så ble de skuffet da jeg noen dager senere ga dem tilbake, for jeg visste jo ikke...

Den 6. august 1989 ble jeg døpt av eldste Browning fra Idaho, og jeg fikk den Hellige Ånds gave av eldste Whitehead fra Lethbridge, Canada.

Jeg er veldig glad og takknemlig for at jeg har evangeliet og for at jeg er et medlem av Guds sanne Kirke på jorden.

INGER WANG JOHANSENS HISTORIE.

Idag, for snart 22 år siden, var det jeg som fikk i oppgave å stelle på rom 170.

Denne dagen ble en korsvei som endret hele mitt liv.

En forbrent kvinne ble overført fra Bærum sykehus til Ullevål sykehus.

Dette var i det Herrens år 1975, og i hele mitt liv har jeg søkt etter sannhetens evangelium.

Nå sto jeg der ved siden av henne, og på bordet lå Mormons Bok.

Vi fikk god kontakt på kort tid, og i samtalens løp fortalte hun at hun tilhørte Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det var som en vakker melodi som fylte rommet.

Jeg tok opp boken og den brant i mine hender, og jeg visste av hele mitt hjerte at boken var sann.

En utrolig opplevelse hadde funnet sted. Jeg leste den fra perm til perm, og så kom misjonærene inn i bildet.

I løpet av undervisningstiden gjenkjente jeg mer av evangeliet. Så skjedde det igjen.

Joseph Smith, profet, seer og åpenbarer, var Herrens kvalifiserte redskap til å gjenopprette Kirken etter frafallet.

Jeg visste det, Gud visste det, og misjonærene visste at jeg visste det, og jeg ble døpt den 30. august 1975.

Som en pionerkvinne la jeg den ene hånden på ploget og i den andre holdt jeg min fem år gamle sønn Thomas, og sammen gikk vi videre. Gjennom medgang og motgang spant den røde tråd seg synlig på livets vev.

I 1978 mottok jeg min patriarkalske velsignelse, og et år senere reiste jeg til templet.

Gjennom kunnskap og erfaring åpnet selve livet seg som en bok, med sider helt fra foruttilværelsen og inn i evigheten.

Tiden går, og vi med den.

Thomas var på misjon i Skottland i tidsrommet 1991-93, og han ble viet til sin kjære Sølvi i april 1996.

Herren har gitt oss store privilegier og utfordringer, og vi går videre med tro i hvert steg.

GERDA ERIKSENS HISTORIE

Jeg er den første i min familie som har konvertert til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg har nok helt fra jeg var liten hatt min barnetro. Jeg tilhørte Statskirken, og hadde slettes ikke tenkt å gå over til noe annet kirkesamfunn. Så da misjonærene banket på min dør i 1986, var jeg visst ikke så veldig imøtekommende. Men de så så hyggelige ut at jeg slapp dem inn til slutt. Siden kom de ofte igjen, og jeg merket at de alltid hadde en god ånd med seg. Jeg hadde på det tidspunkt en voksen datter, Anita, og en liten sønn på fire år, Ståle. En dag de kom igjen, hadde de med seg en dame som jeg kjente litt fra før, Gullveig Smeby. Hun forklarte at i Kirken var det en så ren og fin barneoppdragelse at det fristet å bli medlem, mest pga. Ståle. Jeg tror også det hadde noe å si at jeg noen år før hadde mistet en liten pike, Vibeke, av leukemi. Hun døde da hun var syv og et halvt år gammel. Da tenkte jeg at jeg må leve slik at jeg treffer henne igjen, for jeg var overbevist om at hun kom til himmelen. Hun var veldig spesiell og fornuftig til ikke å være eldre. Jeg undersøkte Kirken i ni måneder før jeg ble døpt av eldste Daryl Jensen, den samme misjonæren som først hadde banket på døren min. Han var i Oslo hele denne tiden. Etter vel et år kom jeg til Stockholm Tempel. Det var stort og spesielt, jeg likte meg godt fra første stund der. Det gjorde et uutslettelig inntrykk, det som står på tårnet utenfor templet: "Helligat åt Herren."

Jeg er født og oppvokst i Skien og har levd opp under vanlige kår. (hverken rik eller fattig). Selv om jeg i hele min oppvekst har hatt tro på Gud og Jesus, hadde jeg aldri vært noen kirkegjenger.

Jeg var ute og spaserte en dag da jeg traff 2 misjonærer (Young og Allen), og vi hilste på hverandre. Noen dager senere var jeg igjen ute og spaserte da jeg traff de samme misjonærene på samme plassen. Vi hilste på hverandre igjen. Men det hele startet egentlig da jeg noen dager senere var ute og spaserte igjen, og traff de samme misjonærene for tredje gang på samme plassen. Denne gangen stoppet vi opp og begynte å prate med hverandre. Vi syntes det var merkelig at vi skulle treffe hverandre 3 ganger på samme plassen. Da de spurte om de kunne komme å besøke meg, svarte jeg ja. (Jeg bor alene sammen med min far).

Etter gjentatte besøk spurte de om jeg ville la meg døpe i kirken. Siden jeg visste at det fantes en Gud tenkte jeg at det var vel det samme om jeg var medlem av Statskirken eller medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Så jeg lot meg døpe.

Etter dåpen syntes jeg de andre medlemmene begynte å mase så mye på meg, og de skulle lære meg alt. Men jeg brydde meg ikke om hva de sa, for mitt personlige forhold til min himmelske Fader ville jeg ha for meg selv. Jeg ble ganske irritert, og sluttet å gå i kirken. Men både mine hjemmelærere og misjonærene kom stadig på besøk og fikk meg tilbake.

Den første tiden som medlem var ikke lett. Det var først etter at jeg kom tilbake til kirken jeg fikk mitt vitnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den eneste sanne og riktige.

Jeg forstod i ettertid at de medlemmene som jeg syntes hadde mast på meg bare ønsket å hjelpe meg. Så i dag er jeg veldig glad i både kirken og kirkens medlemmer. Det som tidligere var slitsomt og stressende ute i verden, er erstattet med fred og ro i kirken, noe jeg synes er det beste ved kirken.

Jeg har alltid levd mitt eget liv og har alltid prøvd å gjøre det beste ut av ting, så den dagen jeg ble medlem av kirken var det ingen i min familie eller kamerater som sa noe til det. De spør meg i stedet hvordan det går med kirken. Jeg leste mye i Skriften før jeg ble medlem. Nå leser jeg hver dag og koser meg med det, men det er ikke alltid like lett å rekke alt pga min jobb. Jeg kunne nok ha vært flinkere, men det er ikke så lett å være alene i kirken.

Mitt forhold til kirken i dag

Mange år etter at jeg ble døpt i kirken og etter mange års slit med meg selv har jeg endelig funnet fred med meg selv etter å ha fått svar på mange spørsmål. Jeg vet nå at jeg er på rett vei, men at jeg har en lang vei igjen. Jeg vet også at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den eneste sanne kirken her på denne jord (tidligere var jeg frustrert over alle kirkesamfunn som fantes her på jord). Jeg er glad i Jesus Kristus og i kirken.

RIGMOR HEISTØS PIONERHISTORIE

Jeg har alltid trodd på Gud og Hans sønn Jesus Kristus. Mine foreldre var troende, men ikke faste kirkegjengere. Mine besteforeldre var alle sterkt kristne, men ikke sterkt knyttet til Statskirken.

I oppveksten sang jeg i barnekoret i Bekkelaget kirke.

Jeg trodde på Gud og Kristus, og hadde stor respekt for Statskirken. Hvis noen hadde anydet at jeg ikke var kristen, ville jeg blitt fornærmet! Jeg var jo barnedøpt og konfirmert, og viet i

Frogner kirke. Alle våre tre barn var også døpt. Jeg var til og med i kirken på julaften av og til!

Det var en fremmed tanke å gå i kirken på søndager. Da var min mann og jeg som regel på tur med barna.

Så ble min sønn syk. Da han var ferdig med ungdomsskolen, 23. juni 1965, ble han innlagt på Ullevål sykehus, der min mann var sjef for blodbanken, avdelingsoverlege.

Den 27. juni fikk vi beskjed om at vi skulle få Helge hjem for å dø!

Begge nyrene var ødelagt pga. medfødte innsnevninger i urinveiene.

Det ble en meget vanskelig tid. Da fikk jeg virkelig bruk for min himmelske Fader! Jeg befant meg mer på mine knær enn på mine ben, og ropte til Gud: "Du kan ta alt! Bare la meg få beholde Helge!" Han var mitt første barn og eneste sønn. Det skulle vise seg at jeg ble tatt på ordet.

Jeg måtte forlate alt, men fikk beholde Helge. Han var da 14 år.

Min eldste datter, Rigmor, fikk plutselig sterke epileptiske anfall. Selv led jeg av krampeanfallet som kunne vare opptil 8 timer. Legen sa at jeg ikke hadde en refleks igjen i kroppen!

Slik var situasjonen da eldste John Storheim og eldste John Marshall ringte på min dør.

De kom fredag 7. juni 1963. Jeg hadde ikke anledning til å snakke med dem da, men avtalte at de skulle komme igjen onsdag 12. juni. Da de kom, sa de at de var sendt til meg fra Herren.

Eldste Storheim holdt en bønn som fikk meg til å storgråte. Han traff spikeren midt på hodet.

Forholdet til min mann var ikke det aller beste.

Han ville ikke ha noe med misjonærene å gjøre. Misjonærene kom og underviste meg på formiddagen mens min mann var på jobb. Jeg ble mer og mer betatt av evangeliet de forkynte, og fikk et vitnebyrd om sannheten. Jeg skrev til min mann at jeg var villig til å gå, hvis det ble umulig å leve sammen med meg som mormon. Jeg trodde ikke i min villeste fantasi at det skulle bli aktuelt.

Jeg var sikker på at jeg ville bli godt likt når jeg ble døpt, og fikk den Hellige Ånds gave.

Han nektet å gi meg skriftelig tillatelse til å bli døpt, men sa jeg hadde min frie vilje, og kunne gjøre som jeg ville. Misjonspresident Dean A. Peterson sa: "Si til din mann at jeg respekterer ham. Du skal få bli døpt." Da hadde jeg strevet i 14 måneder. Jeg ble døpt den 29. august 1964.

En tid etter dåpen fikk jeg skriftelig fra min mann at det var umulig og skadelig for ham og barna å leve sammen med meg! Jeg måtte forlate alt. Jeg hadde jo selv bedt ham om å ordne særeie med null på meg, så begynnelsen var tøff. Jeg var 49 år, og hadde realartium og filosoficum.

Ved Herrens hjelp klarte jeg å ta Sagene lærerhøyskole, spesialpedagogikk, og tilslutt kristendom grunnfag ved Menighetsfakultetet. Da ble jeg cand. mag. 68 år gammel.

Jeg jobbet i skolen til jeg var 70 år og 2 mnd.

Resultatet var at jeg kan leve av den pensjonen jeg har opparbeidet.

I 13 år var jeg alene i Kirken. Da kom min yngste datter Karin med. Karins tre barn, Heidi, Kittil og Eva er trofast med i Kirken. Mine andre to barn, Helge og Rigmor med familier, omgås oss, men ser helst at det ikke snakkes om Kirken. De har det ikke lett. Det er ikke lett å stå mellom mor og far.

Jeg lever i håpet om å få dem med en gang! Jeg prøver å være et godt eksempel for dem.

Jeg håper de ser hvordan Herren har vært med meg i disse 32 årene. Jeg vet av hele mitt hjerte at dette er den eneste sanne Kirke her på jorden, og bruker alt jeg har av tid, krefter og midler til å fremme Guds sak her i Norge.

Jeg sier det i ydmykhet og i Jesu Kristi navn, amen.

Hvordan jeg fikk mitt vidnesbyrd.

Jeg besøkte et søndagskolemøte som misjonærene holdt i Lillestrøm første gang 11. mars 1963. Misjonærene fikk ikke komme hjem til meg. Undervisning om evangeliet fikk jeg som 16 åring i hjemmet til en eldre dame. Hun var alltid snill mot misjonærene. Jeg var aktivt med resten av året fram, til påsken 1964, da jeg var utsatt for en fjellulykke. Jeg lå ca. 1 år på sykehus og 2 måneder bevisstløs. Jeg visste ikke da at det var sendt bønn for meg til London tempel. Alle legene og kirurgistudentene skulle inn og se på meg og teste meg på andre måter. De sier at det hadde skjedd et mirakel med meg. Overfor sykehuspresten forsvarte jeg kirken og nevnte skriftstedet 1 Kor. 15:29 som var meget klart for meg. Jeg har fått et vidnesbyrd om kirken og har aldri kunnet fornekte den.

Det ble holdt bønn for meg i Lørenskog og Rjukan kirke, og jeg vet mange holdt bønn for meg. Jeg har selv sterk tro på bønn. Bønn med takk, om tilgivelse og om hjelp. Jeg kan i dag si jeg har et sterkt vidnesbyrd om Gud vår Fader og hans elskede sønn Jesus Kristus og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er hans rike.

Vennlig hilsen
Rannveig Eek, Oslo 2. ward.

Konvertitthistorie av Signe-Lise Jacobsen

Dette er historien om meg selv, den gang jeg het Signe-Lise Berger. Jeg fikk besøk av to misjonærer på Karihaugen i Oslo 23. september 1994. Jeg ble døpt 16 oktober 1994 i Hekkveien 9 i Oslo.

Jeg var alenemor med 2 barn, en gutt på 3 år og ei jente på 1 1/2 år. To år før denne tid hadde jeg søkt aktivt i en annen menighet uten finne fortrolighet, sannhet og en indre fred med meg selv. Men troen på Gud og Jesus Kristus gav jeg aldri opp, selv om jeg ikke følte noe for å slutte meg til noen annen kirke en statskirken. Men så banket det to misjonærer som het Eldste Peterson og Eldste Withaker på min dør. Jeg var åpen for det budskapet de gav meg. De gav meg Mormons Bok som jeg leste noe i. Brikkene i mitt liv som jeg var på leting etter, falt på plass. Jeg forstod ikke riktig alt, men det hørtes naturlig og riktig. ut. Spesielt om meningen med livet og hvor vi går når vi dør. Jeg fortalte dette til ingen bortsett fra en god venninne som ble med på dåpen. Siden har jeg fortalt flere og flere. Meningene er forskjellige, alt fra skepsis til uforstand. Men de fleste godtar det uten at de vil involvere seg og undersøke kirken nærmere. Jeg syntes kirken var annerledes enn andre kirker og menigheter. Medlemmene var varmere og mer omtenkssomme, men likevel helt vanlige mennesker - ingen spesielle fanatikere.

Mitt vidnesbyrd var sterkt og ga en brennende følelse i mitt bryst. Det er ubeskrivelig for dem som ikke har opplevd det. Å bli døpt var en naturlig følge av det jeg tror på, og det jeg mente jeg burde følge for å komme tilbake til min himmelske Fader.

Signe-Lise Jacobsen, Oslo 2. ward.

"Vi vandrer med freidig mot, vårt sinn er lett og rapp vår fot. I høyden oppad mot fjellet, i dypet, i fossevellet -- la veien gå hvorhen den vil." Dette er en sang vi lærte av frøken i kirken. Jeg var i mitt 6. år og vi bodde i en murgård. Det var et lønnetre med sine spede løse blader der. Jeg måtte beundre treet, det var så vakkert, og jeg gikk og så treet mange ganger. Jeg glemmer det aldri. Mine foreldre hadde mange barn, jeg vokste opp med 10 søsken, brødre og søstre, og vi lærte av mor og gå på søndagsskolen. Jeg synes kirken var det beste i evangeliet, og vi lærte av mor å være snille og lydige mot hverandre. Jeg fikk mitt vidnesbyrd i en tidlig alder, og jeg ble døpt 8 år gammel. Jeg glemmer det aldri.

Sølvi Pedersen, Oslo 2. ward.

Mitt navn er Siv Brosvik Evensen. Jeg er den første i min familie som ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Mine foreldre var - og er - vanlige kristne mennesker. På grunn av lang vei var vi sjelden i kirken, men mine foreldre pleide å høre på høymessen i radioen hver søndag. Fra jeg var i 8-9 års alderen sørget mor for at jeg kom på en kristen leir hver sommer, og jeg var ikke så veldig gammel før jeg bestemte meg for å være en kristen. Jeg har egentlig vært det hele livet. Jeg gikk på en kristen folkehøgskole, og det var i løpet av det året jeg bestemte meg for å bli lærer. Det var grunnen til at jeg sommeren 1973, nesten 18 år gammel befant meg i Sogndal på opptaksprøve for 4-årig lærerskole. Vi var ca. 200 håpefulle som kjempet om 25 plasser.

I køen på en kafé ble jeg kjent med en hyggelig gutt fra Oslo, og vi satt mye sammen i de følgende dagene, mens vi ventet på å komme inn til forskjellige muntlige prøver. Da jeg reiste hjem, tenkte jeg med meg selv at hvis jeg kom inn på lærerskolen og han også gjorde det, kom jeg sikkert til å bli forelsket i ham.

Vi kom inn, begge to. Den hyggelige unge gutten het Tom Evensen, og vennskapet vårt fortsatte. Vi spilte bordtennis i friminuttene og vandret rundt og rundt skolen og snakket om alt mulig. Ganske snart begynte han å fortelle meg om en mann fra Amerika ved navn Joseph Smith og en rar historie om gullplater og engler. Jeg spurte hvor han hadde dette fra, og han sa at han hadde lest om det i en bok. Jeg tok alt med en stor klype salt, det er så mye rart som står i bøker, og dette virket som en litt sær ukebladshistorie for meg. Det tok faktisk en stund før jeg skjønnte at dette var noe han trodde fullt og fast på, og at det ikke var noe jeg bare kunne trekke på skuldrene av. Tom gav meg Mormons bok, og jeg gikk litt motstrebende med på å studere den. Som kristen var jeg veldig redd for å bli ført vill av vranglære. Jeg var ikke noen ivrig student og brukte 2 år på å komme gjennom Mormons bok. Mye av tida var jeg i villrede. Jeg bad mye, og stolte på at Gud ville gi meg svar og beskytte meg hvis dette var djevelens verk. Jeg leste også alt jeg kom over om «mormonerne», og det var mye rart. Ingen av skribentene hadde hatt førstehånds kjennskap til emnet. Det underligste fant jeg i et hefte om «sekter» utgitt av et kristent forlag, der det stod: «Mormonerne tror som kjent at Jesus reiste på flåte til Amerika og ble stamfar til indianerne».

Familien min var svært negativ til at jeg undersøkte Mormons bok. Far sa ikke så mye, men morr sa desto mer. Hun prøvde alt, fra å gjemme Mormons bok til å argumentere på alle måter mot kirken (Jesu Kristi kirke SDH). Hun prøvde å gi meg dårlig samvittighet og prøvde å få slutt på mitt kjærlighetsforhold til Tom ved å kritisere ham på alle tenkelige måter, alt i "den gode saks tjeneste". Selv etter at jeg ble medlem av kirken fortsatte hun, men det må sies til hennes ære at da vi giftet oss, sluttet hun med det. Hun hadde ingenting i mot Tom personlig, og ekteskapet ville hun ikke ødelegge. Jeg vil fortelle om noe av det som gjorde at jeg bestemte meg for å bli medlem av Jesu Kristi Kirke, og etter hvert fikk et vitnesbyrd. Det ene er områdekonferansen i Stockholm i 1974, der Spencer W. Kimball var til stede. Jeg ble rørt av den gode ånd som rådet der. Når generalautoritetene talte, tenkte jeg: «De kan da ikke stå der og lyve». Da president Kimball talte, var jeg rørt til tårer, og dette var før jeg ble medlem av kirken. Jeg følte dessuten at min himmelske Far var glad i meg, at han var med meg og hjalp meg i mange ting, men fram til kort tid før jeg ble døpt, var jeg ikke helt sikker på at det var den sanne kirken, men hva var alternativet? Jeg hadde ikke noe brennende vitnesbyrd da jeg ble døpt, men det har vokst siden.

Tom og jeg bor i Akershus. Vi har fått vår egen familie, 5 flotte barn. Jeg prøver å være et godt eksempel og oppdra barna mine i lys og sannhet.

Siv Evensen, Oslo 2. Ward.

INGER JOHANNE WINGER RAGNARS HISTORIE

Så langt jeg har kunnet registrere og observere, var min tante Lilly Kristoffersen Winger den første i min familie som ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Hun ble født på Grøland i Oslo i 1905. Senere giftet hun seg med en svensk mann og fikk dermed navnet Elmkvist, men hun fikk dessverre aldri noen barn.

Hun døde i 1985, 80 år gammel.

Lilly ble medlem av Kirken i 1925. Hun fortalte meg at hennes første kontakt med Kirken var gjennom misjonærene. Selv om det ikke var så enkelt å bryte med tilvante oppfatninger om kristendommen dengang, så gikk hun med stor entusiasme inn for å overbevise sin øvrige familie og andre om at Kirkens lære og prinsipper var det eneste rette. Denne entusiasmen brakte resultater.

Både mine foreldre, meg selv og mine tre søsken ble noe senere medlemmer av Kirken.

Lilly selv vokste opp i svært enkle kår. Selv om hun sikkert ikke vokste opp under verre forhold enn andre, måtte hun ut i arbeidslivet rett etter folkeskolen. Noen høyere utdanning fikk hun aldri.

Følgelig måtte hun starte i arbeidslivet med å gå med aviser. Senere ble det vaskejobber, og arbeid på kjøkkener i kafeer og restauranter. Altså slit og atter slit helt til pensjonsalderen.

Dette slitet, og dårlige økonomiske kår, forhindret imidlertid ikke at Lilly i alle sine dager var gavmild og gjestfri. Alle var velkommen i hennes enkle hjem i Toftesgate i Oslo.

Alle enkle kår til tross, hun oppfylte alltid sine forpliktelser overfor Kirken helt til hun døde.

I 1948 emigrerte mine foreldre og søsken til Salt Lake City i USA.

Der har familien blitt stor med over 30 barnebarn og oldebarn, alle medlemmer av Kirken.

Så man kan trygt si at Lilly Wingers pionerarbeid har båret frukter.

På sine eldre dager fikk Lilly oppfylt ett av sine aller største ønsker, nemlig at hun fikk anledning til å besøke sin familie i Salt Lake City, noe som igjen gav anledning til å gå gjennom templet og utføre sine ordinanser.

Siden tante Lilly og jeg var de eneste voksne i min familie som var medlemmer etter at den øvrige familie dro til USA, så var hun til uvurderlig støtte for min tro og overbevisning helt til hun døde.

FAMILIEN TAPIA SASAQUIS HISTORIE.

Historien handler om Lina Guillermina Sasaqui Rabutia og hennes to døtre: Paulina Luisa Tapia Sasaqui, og Ester Dominga Tapia Sasaqui, som har skrevet denne historien:

Kort tid etter at min far døde, leste min mor i et ukeblad om en merkelig kirke som var veldig rik. Denne kirken hadde misjonærer som ikke fikk lov til å drikke te eller kaffe, heller ikke gå på fester.

En tid etter traff min søster et par amerikanere som var misjonærer for denne merkelige kirken. De begynte å undervise min mor og min søster, mens jeg var på sommerferie hos en tante i en annen by. Da jeg kom tilbake, måtte jeg, tvunget av chilensk høflighet, sitte og høre på mens min mor og søster ble undervist. Men jeg passet på å sitte så langt unna som mulig og ertet dem, etter at misjonærene hadde gått.

Dagen etter kom misjonærene tilbake for å gi meg spesielt, den første diskusjonen. Og jeg måtte være høflig igjen. Vi hadde fått i oppdrag å lese de første 50 sider i Mormons Bok.

Min søster reagerte på at Nephi var blitt befalt å drepe Laban. Da forklarte misjonærene at det er bedre at en person går tapt, enn at en hel nasjon går tapt. Min mor hadde problemer med å godta at det er levende profeter i de siste dager.

Tross at jeg bare var 14 år, syntes jeg at Kirken var en praktisk religion.

Jeg hadde begynt å tvile på den katolske kirken. Det stod i Bibelen at man bare skal ha en Gud, og mente at det ikke var riktig å tilbe så mange helgener som katolikkene gjør.

Å høre om frelsesplanen, og vite at jeg skulle få møte min elskede far igjen, var bare storartet.

Da vi hadde fått alle diskusjonene, avtalte misjonærene eb dato da de skulle komme å få vite om vi ville døpes. Jeg visste at om jeg sa ja til å bli døpt, så ville min mor og søster også si ja, og om jeg sa nei, ville de si nei. Dagen kom, og jeg sa nei. Min mor og søster sa det samme.

Misjonærene sa de ikke kunne fortsette å besøke oss, fordi de måtte besøke andre som var interessert i Kirken. Da de gikk, tok de med seg noe veldig spesielt og viktig, noe jeg måtte ha, noe jeg ikke kunne få andre steder.

Så jeg og min søster oppsøkte misjonærene og ba dem besøke oss.

Kort etter ble vi alle tre døpt, den 16. mai 1970, i Stillehavet, Antofagasta i Chile.

Mitt første kall fikk jeg nesten straks. Det var å arbeide i Aktivitetskomiteen.

Vi var svært fattige på den tiden. Jeg tok med urter til torget der andre solgte dem for meg.

Vi telte de små myntene på søndag for å se om vi hadde nok til bussen til Kirken. Til middag kunne vi spise bønner kokt i vann med mikroskopiske baconbiter i for å gi smak, i flere dager på rad. Mor plantet ofte forskjellige ting som vi skulle ha til mat, eller hun kunne ta ut noe som ble pantet.

Men hun betalte tienden trofast. En dag oppdaget hun at på et mirakuløst vis hadde hun fått tatt ut alt som var pantet og behøvde ikke pante mer. Og vår økonomi er blitt betraktelig bedre siden da.

Dette var et sterkt vitnesbyrd om tiendeloven for oss alle sammen. Et vitnesbyrd som er blitt styrket av mer erfaring og kunnskap, og som vi har tatt med oss til Skandinavia.

Jeg husker at min mor satt og leste i Mormons Bok da jeg kom hjem fra skolen.

Med tiden ble hun en populær bestemor blant ungdom. Hun sendte misjonærene til et ikke-medlem som ble døpt, og som flyttet til en liten by, der forkynte hun evangeliet, og det fins en gren der nå. Mange slektninger og venner er blitt medlem pga. mor.

Da tempelordinansene ble utført for min far, fikk jeg vite at han tok imot evangeliet på den andre siden. Min søster var aktiv i perioder. Hun håpet og arbeidet for å komme til templet før hun døde, men rakk det ikke. Ordinansene er blitt utført for henne. Vi har presentert misjonærene for hennes datter. Det er godt å vite at hvert familiemedlem arbeider på hver side av sløret for å oppnå frelse og få være sammen igjen.

Min omvendelse

Olav Gjester, Oslo 2. Ward

En dag høsten 1953 ringte det på vår dør i Briskeby, Oslo. Utenfor stod 2 unge pent antrukne menn som fortalte at de var misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. De spurte min kone som var alene hjemme om de kunne fortelle hva kirken stod for. Hun ba dem komme tilbake om kvelden da jeg ville komme hjem. Emilie, min kone var ikke sikker på hva Jesu Kristi kirke av siste Dagers Hellige, eller mormonerne stod for. Hun forbant det nærmest med Kvekerne.

Misjonærene kom tilbake om kvelden og fortalte om det gjengitte evangelium. Om Joseph Smith, den unge gutten som hadde vært et redskap til å gjengi evangeliet, om hans bønner om å finne den sanne kirke og de leste fra Jakobs brev I: 5 " Dersom nogen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham."

Det var jo dette skriftstedet som gjorde så voldsomt inntrykk på Joseph Smith, og som også påvirket meg, som fikk meg til å tenke. Jeg var av dem som man ville kalle lunken. Religion var noe jeg ikke beskjeftiget meg med. Det var kun ved høytidelige anledninger. Mitt begrep om guddommen var helt tåkelagt. At jeg kunne gå til Gud i bønn og kunne komme med mine personlige problemer var fremmed for meg.

Min kone Emilie hadde bedt mye for meg at jeg skulle bli interessert i evangeliet. Hun hadde vært medlem av pinsemenigheten, men hadde aldri fått meg med på noen møter.

Hun godtok hva misjonærene la frem for oss og var snart klar til å bli døpt, men jeg hadde nok en lengre vei å gå. Jeg forstod logisk, men det var dette med å omvende meg og tørre å stå frem for min omgangskrets, og så var det jo sigaretten og kaffen. Jeg hadde det vanskelig i denne tiden. Jeg leste og forsto, men klarte ikke å avstå fra det jeg skulle. Jeg er dypt takknemlig til Emilie for at hun var tålmodig med meg. Hun ville vente med dåp til jeg var klar. Jeg må også takke misjonærene for at de var så tålmodige. Jeg hadde stadig spørsmål jeg skulle ha besvart, men mitt egentlige problem var jo visdomsordet. Jeg kunne heller ikke godta at negrene ikke kunne motta prestedømmet, men dette var jo bare en unnskyldning for å trekke ut tiden.

Misjonspresident Axel Andresen og hans rådgiver Gøsta Berling kom og forklarte meg om negrene og prestedømmet.

Så kom vi til tiende. Misjonærene fortalte meg om tiendeloven. Jeg sa til misjonærene at jeg måtte flytte til et rimeligere sted hvis jeg skulle bli medlem av denne kirken. Det var da eldste Eldon Ljoid bar sitt vitnesbyrd til meg. Hans mor var enke med mange barn, men de hadde alltid betalt sin tiende. Ikke bare fordi det var Herrens penger, men også for å øke sin tro og forståelse av evangeliet. En forsikring for å komme tilbake til vår himmelske Fader. Det siste hans far hadde sagt, var: "Glem ikke å betale tiende." Men etter en tid klarte jeg å overvinne alle hindringer, og Emilie og jeg ble døpt sammen den 25. Juni 1955 i Osterhausgt. 27.

Da jeg er det første medlem av Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige i min familie, har kirken bedt meg om å fortelle om det. Og det gjør jeg med stor glede.

Året 1967, da bodde jeg i Mo i Rana, banket det på vår dør, og to misjonærer fra kirken ble invitert inn. Jeg hadde aldri hørt om den kirken før. Jeg var alene hjemme med ungene. Disse to unge mennene gjorde et sterkt inntrykk på meg. Jeg visste ikke da, at det var sannhetens kjærlige ånd, de bragte med seg. Jeg følte også at det var helt riktig når jeg knelte ned sammen med dem, noe som ingen hadde fått meg til å gjøre før. Så kom min mann hjem, (etter at vi hadde hatt to-tre besøk av misjonærene). Han forbød meg da mere kontakt med dem. Han visste ikke bedre, og trodde han reddet meg ut av noe fryktelig.

Satan jobbet hardt med meg (det forstod jeg først lenge etterpå), og jeg begynte så smått å glemme det, og trodde tilslutt at det var tull alt sammen.

Men så, tidlig på vinteren 1970, banket det på vår dør igjen. Barna lukket opp, og syntes de så så koselig ut, så de spurte sin far om å få slippe dem inn, og det fikk de. (Barna var da 13 og 8 år gamle). Da det gikk opp for meg hvem disse to var, så sa jeg meget overlegent: «Dere kan godt komme inn, men jeg blir aldri medlem av denne kirke». Men barna sa til meg: «Mamma, det er sannheten. Vi har gjort som misjonærene har sagt: å bede i tro og ærlighet, og vi føler oss så glad. Men det var ikke så lett for et syndig menneske, som det var for to uskyldige barn. Men jeg begynte å gjøre det misjonærene sa; som å lese i skriften, holde visdomsordet, og svaret kom. Jeg visste det bare i mitt hjerte at dette var sannheten, og hvor viktig dåpen var. Min mann var så redd for at naboer og venner skulle få vite om dåpen, så vi fikk ikke lov til å døpe oss i denne lille by, Mo i Rana. Men selv om vi ikke hadde råd til å reise et annet sted å døpe oss, åpnet det seg en utvei, for min datter, Anita, måtte opereres i Oslo, og vi fikk dermed en gratis reise ned dit. Jeg og barna døpte oss der den 20. Juni 1970. Det var den lykkeligste dagen hele mitt liv.

Men enkelt skulle det ikke bli. Mange forferdelige ting skjedde senere i livet mitt, som gjorde meg svært ulykkelig, og prøvelsene kom. Men jeg var aldri bitter, nei det styrket mitt vitnesbyrd, for jeg visste at alt som skjedde var med i Herrens plan. Jeg bad i ydmykhet om at jeg måtte forstå meningen med alt dette. Og dermed fortalte han meg at alt som skjer er evige lover, og at det har en vakker og evig hensikt.

Jeg vil tilslutt gjerne skrive det på engelsk de ord som har gitt meg så mye trøst:

«I never said it would be easy, I only said it would be worth it»

Skrevet av Astrid Fredriksen Søre

INGER BJØRNSTADS PIONERHISTORIE.

Mitt medlemskap er ca.33 år d.d. 1996.

Innledningen til Kirken var misjonærbesøk, det var eldstene Williams og Sandvik.

Den ene var av norsk avstamning, den andre var amerikaner.

De ringte på min dør om formiddagen. Vi avtalte gjenbesøk samme dag når min mann også var tilstede.De kom punktlig som avtalt.

Min mann tok pent imot dem , og hørte på deres budskap som jo var noe sensasjonelt.

Vi forstod ikke nødvendigheten av det gjengitte, fullkomne evangeliet og Mormons Bok som var oversatt av Joseph Smith,som i tillegg var en Guds profet.

Hvorfor var misjonærene her i landet? Norge hadde alltid trodd, ja hele befolkningen var religiøse av natur, og vi kjente alle evangeliet helt fra barnsben av.

Vi hadde allerede stor respekt for Gud og Jesus Kristus.

Vi var klar over, dog noe uklart, at Jesus døde for menneskeheten på et kors hvor han led for våre synder.Vi som søkte Guds hus, sang kristne sanger uten å skamme oss, alt var ordnet en gang for alle av Jesus her på jorden. Det var ingen ting vi kunne trekke fra eller legge til. Slik trodde de fleste.

Men misjonærene forkynte evangeliet på en måte som jeg etterhvert klarte å forholde meg til. Det ble mange misjonærer i vårt hjem, og de forkynte de samme ord om at Kirken var gjenopprettet og organisert, et stort arbeide var nedlagt i Amerika.

Ved prestedømmets myndighet skulle alle døpes med Johannes'dåp, ingen barnedåp før 8-årsalderen, under den Hellige Ånds ledelse.

Dette store miraklet var noe jeg trodde ganske lett. Min mann fortsatte å la meg følge Kirkens prinsipper uten å la seg døpe.

De to barna våre og jeg reiste hjemmefra til Drammensvegen 96 hvor vi ble døpt etterhvert. Misjonærene ble våre beste venner.

Dette er et lite utdrag fra mine 33 år i Kirken. Mange medlemmer var og er vår gode støtte.

Lise Grønning

Den unge mannen jeg var sammen med, var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste dagers Hellige. Jeg ba ham om å presentere misjonærene for meg. Da kom det to kvinnelig misjonærer for å snakke med meg. Jeg fant da ut at kirken var den eneste som var sann. Jeg lærte fort mer om evangeliet.

Jeg var så heldig at min manns familie var aktive i kirken. Vi møttes to ganger i uka og hadde familiens hjemmeaften to ganger i uka. Jeg møtte ingen problemer fra min egen familie da jeg ble medlem av kirken. Heller ikke mine venner hadde noe problemer med det.

Jeg følte at alle i kirken tok imot meg med åpne armer. Jeg gikk i et spansktalende ward da jeg bodde i Sverige. I kirken kom alle veldig bra overens med hverandre. Når søndagen var over, gledet jeg meg til neste søndag for å treffe de gamle medlemmene og de nye som kom.

Jeg vet at kirken er sann. Jeg vet at profeten Joseph Smith var en sann Guds profet. Jeg vet at alt som jeg har lært og det jeg har studert, er sant. Jeg er glad for at jeg traff min mann og at han åpnet øynene mine så jeg kunne finne meg selv. Jeg vet at min familie alltid vil hjelpe meg å finne den rette veien.

MIN FARS OMVENDELSESHISTORIE.

Den første som ble medlem av Kirken i min familie, er min far, *Jan-Erik Carlsen*. Han er født i Ballangen i Nordland. Som nygift bodde han og min mor i Narvik med meg og etterhvert en liten søster. Med utdannelse fra Teknisk skole i Narvik, hadde han fått seg jobb på LKA- Bolaget i byen.

Tidlig på året 1961 kom det to mormonmisjonærer på døra. Han var da 29 år.

Først var han ikke interessert i å høre på hva de hadde å si, men ombestemte seg så, slik at han endte opp med å motta undervisning fra dem. Dette pågikk utover våren. Det kom så langt at han ble utfordret til dåp, og han hadde da fått en overbevisning om at Kirken var sann. Men- det ble ingen dåp. Han trakk seg. Han synes ikke han var moden nok da det avgjørende skrittet skulle tas.

Dermed ble kontakten med misjonærene brutt, og rett etterpå flyttet han og familien til Oslo. Iløpet av de følgende 12 årene gikk livet sin gang med arbeid og familieliv.

Jeg fikk to søsken til, to brødre, og familien bosatte seg i Trondheim, hvor jeg vokste opp. I året 1973 skjedde det ting i min fars liv som gjorde at han følte behov for en forandring i sitt liv. Han hadde ikke glemt det han hadde opplevd for mange år siden i Narvik, og følte at nå var tiden inne til å gjøre noe med den overbevisningen som han dengang hadde fått.

Det resulterte i at han selv ringte opp misjonærene og ba dem komme å undervise ham. Så fulgte et helt år hvor han undersøkte og studerte Kirkens lære grundig.

Han gikk i Kirken på søndagene, deltok på sosiale sammenkomster og var i det hele tatt en aktiv undersøker.

Tilslutt ble han døpt den 2. februar 1974. Det var da distriktskonferanse i Trondheim, og hele dåpsmøtet ble holdt nede i dåpsrommet, med mange tilstede.

Han kan fortelle at han en tid etter dåpen fikk en bekreftende følelse at han omsider hadde gjort det riktige valget.

Som følge av hans kontakt med og tilslutning til Kirken, ble et par år senere også min mor, jeg selv, og mine to yngre brødre døpt inn i Kirken.

Begge mine foreldre bor fortsatt i Trondheim og virker i grenen der.

Tove Andersen.

Min mor, Olga Kristine Nilsen ble født den 30 april 1905 i Ådalen i Valdres.

Da hun var en liten pike kom misjonærene til hennes hjem. På den tid, som i dag, var det flere forskjellige trosretninger - også på de traktene.

Det var ganske vanlig at predikanter fra flere av disse trosretningene (hver for seg) avholdt husmøter på de steder der de ble gitt anledning til det.

Hennes mor hadde over lang tid bedt om at hun måtte finne "sannheten", og fortalte senere min mor om sitt møte med misjonærene.

Etter at de hadde presentert seg, overrakte de henne et eksemplar av "Skandinaviens Stjerne", som var den tids utgave av Lys over Norge. Hun har fortalt min mor at da hun mottok bladet, *følte hun meget sterkt* at det de kom med var *den fulle sannhet* - den sannhet hun så lenge hadde bedt om å finne.

Misjonærene fikk farens samtykke til å avholde møte der i deres hjem. Selv om han på det tidspunkt ikke selv var spesielt interessert i budskapet, respekterte han sin hustrus interesse. Da noen ungdommer fra nabogårdene kom og forsyrrer møtet, ble de "jaget" bort av faren. Moren ble av forskjellige årsaker ikke døpt den gangen, med vi vet med sikkerhet at hun har tatt imot evangeliet senere.

I ungdomsårene deltok min mor på Frelsesarmeens møter, hvor hun spilte gitar. Selv om hun var med der, søkte hun seg aldri inn.

Da hun var 15 år gammel ble hun av sin mor bedt om å reise til Kirken i Drammen, blant annet for å fornye abonnementet på Skandinaviens Stjerne. Tanken var at hun ved å komme i kontakt med Kirken der, ville få anledning til å føle det samme som hennes mor hadde følt, og følgelig få et ønske om å undersøke den nærmere. Det ble det til at hun gjorde.

Da hun senere hadde en "huspost" hos en av Drammens samfunnstopper, hadde "mannen i huset" vært inne på hennes rom mens hun var ute et ærend. Der hadde han funnet Mormons Bok. Det resulterte i at hun ble oppsagt, da han ikke ville ha noe med Mormonere å gjøre.

Hun var da ennå ikke medlem. Det ble hun først da hun noe senere flyttet til Oslo. Her ble hun døpt i en alder av 19 år.

Senere traff hun sin tilkommende mann, Alfred Sørensen, i Kirken i Osterhaugsgaten 27 i Oslo.

Hun var gjennom årene plaget av sykdom som tidvis gjorde det vanskelig for henne å komme i Kirken, men hun gikk dit så ofte hun kunne. Som hennes sønn hadde jeg det privilegium å få oppleve prestedømmets mirakuløse virkning på henne, da hun ble rammet av slag.

Olga Kristine Nilsen var trofast inntil enden!

MIN PIONÈRHISTORIE

av Tove Marit Holth Tobiassen, Tønsberg Gren.

Jeg ønsker å hedre mine forfedre for den arv de har skjenket meg og vise min takknemlighet ved å skrive om hva deres avgjørelser førte til.

Det hele begynte med mine oldeforeldre Hans-Jørgen Halvorsen og Bertine Anette Bensen. De ble medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i Tønsberg rundt 1880 åra.

Mamma snakket alltid om «bestemor Fagerheim» med respekt, og hun fortalte at hun holdt hjemmet sitt åpent for andre som måtte trenge hjelp. «Der det er hjerterom - er det alltid husrom», var min oldemor Bertine's valgspråk.

Deres eldste sønn, Balthazar Halvorsen, som er min bestefar ble ikke medlem av kirken, men det ble derimot min bestemor (hans kone), Josefine Marie Christensen. Hun var et trofast medlem av kirken i 44 år inntil hun døde i 1948. Hun ble høyt respektert av familie og venner for den integritet og personlige religiøse livsførsel hun førte.

Balthazar og Josefine fikk to døtre, Thordis Marie og Berglioth Louise. Misjonærene vanket i min mors barndomshjem. Min tante, Berglioth, var låghalt da hun var liten. Bestemor sendte bud på misjonærene som kom og salvet min tante. Dette skjedde da hun var 4 år gammel. Senere - da hun var voksen - spurte min tante min mamma om hvilket ben hun hadde vært låghalt på. Hun visste det ikke. Det var ingen forskjell lenger. Men min tante ble desverre aldri medlem av kirken. Men jeg opplevde henne som et meget rettferdig og godt menneske. Jeg var veldig glad i henne.

Min mor, Thordis Marie Halvorsen, ble derimot medlem av kirken. Noe av det som jeg husker best, var alle de spesielle stundene vi hadde sammen når vi satt på kista foran ovnen og pratet om evangeliet. Dette ble noe av de mest dyrebare minner jeg har fra min barndom. Det var her på kista jeg også fikk høre om mine forfedre. Også pappa likte å fortelle om familien sin. Dette ble viktige nøkler for meg framover. Disse samtalene ble siden grunnlaget for min genealogiske forskning. Mamma hadde en stor tro på evangeliets gjengitte sannhet. Hun fortalte stadig trosfremmende historier til oss.

Hun fortalte at hun hadde fått problemer med synet. Hun oppsøkte gamle øyelege Tønjum i Tønsberg. Han var kjent for å være en erfaren og god øyelege. Han sa til mamma at hun øyeblikkelig måtte legges inn på sykehuset, ellers ville hun miste synet. Mamma ba om utsettelse til dagen etter, noe hun motstrebende fikk. Hun gikk deretter opp til misjonærene, som salvet henne. Deretter gikk hun tilbake til øyelege Tønjum og ba ham om å undersøke øynene hennes igjen. Han ble helt forferdet. Han sa at han aldri hadde opplevd noe lignende i hele sin lange praksis. Han kunne ikke forstå det. Dette gjentok han igjen og igjen. Mamma var bra. Det var ikke noe i veien med øynene hennes lenger.

Mine to søstre og jeg ble døpt inn i kirken som barn. La meg legge til at jeg har verdens beste søstre, samt en enestående bror. Mine søsken har alltid støttet og hjulpet meg i vanskelige situasjoner. Mamma ønsket så at vi skulle gå i kirken. Hennes kjærighet til evangeliet klarte hun å overføre til meg. Jeg takker for den store arv hun har gitt meg.

Da jeg var et lite barn og fikk høre om Jesus, husker jeg at jeg tenkte i mitt stille sinn at hvis jeg var der - på den tida Jesus ble korsfestet - skulle jeg ha fulgt ham. Lite ante jeg og lite forstod jeg av hvilken vidunderlig arv som skulle bli meg til del. Jeg husker at jeg alltid ble mottatt med kjærighet når jeg kom til kirken som barn. Dette var et godt sted å være. Da jeg ble ungdom, måtte jeg selv finne ut om kirken var sann. En dag begynte jeg å diskutere med noen unge mennesker fra et annet kirkesamfunn. Etterhvert som de prøvde å overbevise meg om sin tro, ble jeg mer og mer klar over at jeg måtte finne ut om kirken virkelig var sann. Jeg gikk derfor til misjonærene og ba dem om å undervise meg på samme måte som de underviser undersøkere. Jeg ba og fastet og leste i skriften, og etterhvert fikk jeg et personlig vitnesbyrd om at Joseph Smith var en profet og at Mormons Bok var sann. Ja, hele evangeliet var sant. Denne kunnskapen har gitt meg stor glede i mitt liv. Og min tro har bare økt etter som årene har gått.

Mine 5 barn ble også etterhvert medlemmer i kirken, og ett av mine barnebarn er velsignet inn i kirken - dette er starten på sjette generasjon som trer inn som medlemmer av kirken - i min familie.

Så jeg vil avslutte men en stor TAKK til mine trofaste og tapre forfedre som har gitt meg en arv som ikke kan kjøpes for penger.

